

Proletari din toate țările, uniți-vă!

FLACARA

REVISTĂ SOCIAL-POLITICĂ
ȘI LITERAR-ARTISTICĂ

Nr. 14 (306)

Anul X
8 aprilie 1961

Așchiuță și Daniela

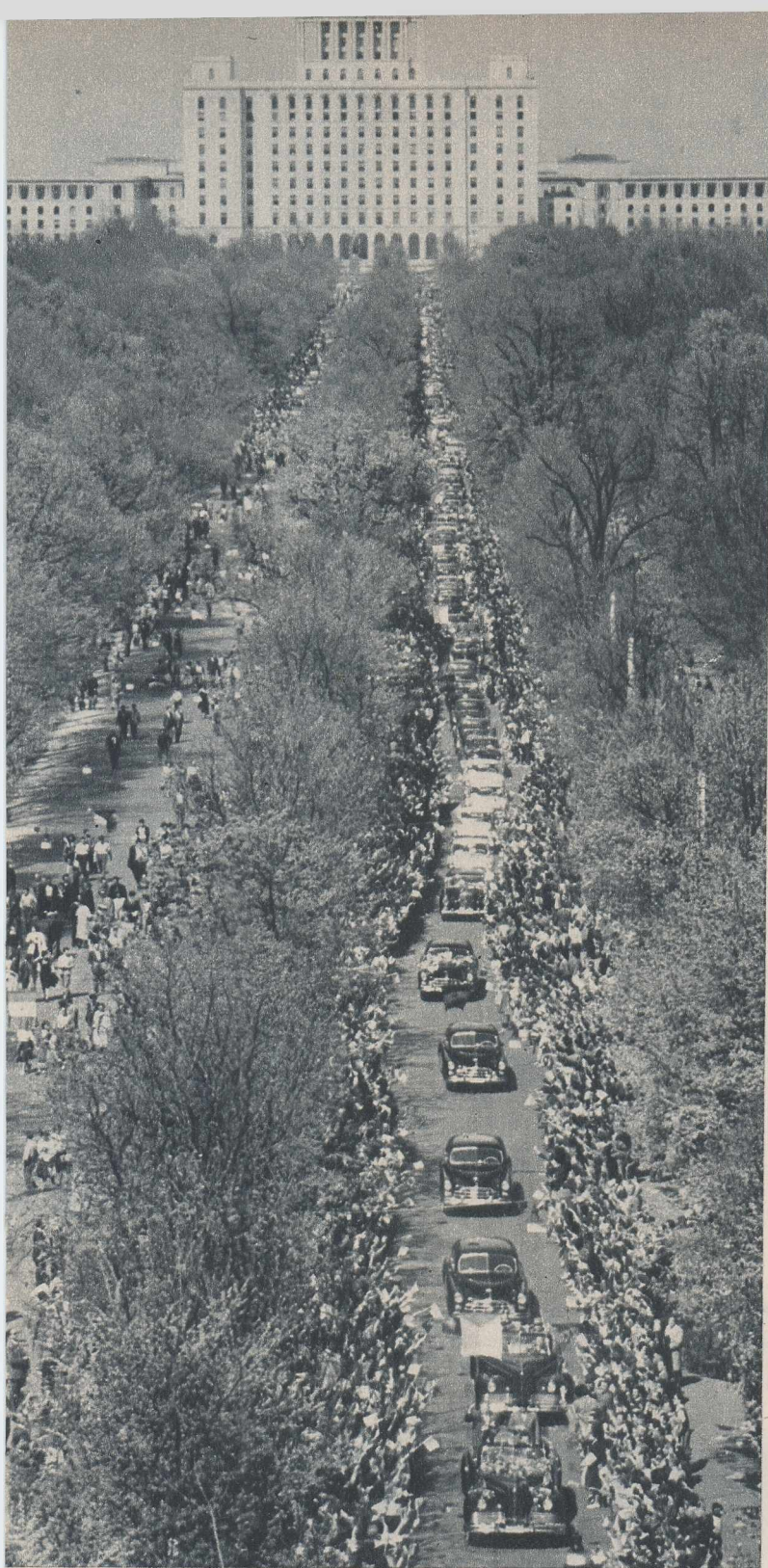
(pag. 21)

O AȘPETI DRAGI

Solii poporului frate cehoslovac în vizită în țara noastră

Hunedoara

PROIECT DE SCENARIU CU CÎTEVA MII DE EROI PRINCIPALI

■ Cineclubul hunedorean pregătește un film de actualitate ■ În „absolut totul“ intră și oțelul ■ Sterilul nu are voie să intre în combinat ■ Nu mai primim reclamații ■ Ce-mi doresc de la viitor

Fotoreportaj de Nicuță TĂNASE (text)
și A. MIHAILOPOL (fotografii)

La invitația Comitetului Central al P.M.R., a Consiliului de Stat și a guvernului R.P. Romîne, ne vizitează țara delegația Partidului Comunist din Cehoslovacia și a guvernului R.S. Cehoslovace.

Poporul nostru salută cu entuziasm și bucurie prezența în patria noastră a tovarășului Antonin Novotny, prim-secretar al C.C. al P.C. din Cehoslovacia, președintele R.S. Cehoslovace; a tovarășului Viliam Siroky, membru al Biroului Politic al C.C. al P.C. din Cehoslovacia, președintele Consiliului de Miniștri al R.S. Cehoslovace, și a celorlalți soli ai poporului frate cehoslovac.

Ca și vizita de prietenie făcută în Cehoslovacia în anul 1958 de delegația de partid și guvernamentală a R. P. Romîne, în frunte cu tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej, vizita conducătorilor de partid și de stat cehoslovaci în țara noastră reprezintă un eveniment de seamă în istoria relațiilor romîno-cehoslovace.

Poporul romîn înîmpină cu căldură pe înalții oaspeți și este profund încredințat că această vizită, convorbirile care au loc între conducătorii de partid și de stat aduc o contribuție remarcabilă la dezvoltarea relațiilor de prietenie și colaborare între R. P. Romîna și R. S. Cehoslovacă.

În fotografiile noastre, cîteva imagini de la sosirea în București a delegației de partid și guvernamentale a R.S. Cehoslovace.

Nu sînt scenarist. Cu toate astea, am fost solicitat de bunii mei prieteni de la cineclubul din Hunedoara să le dau o mîină de ajutor. M-am dus.

— Ce sarcini aveți? — l-am întrebat pe responsabilul cineclubului.

— Cum, nu știi? — s-a supărat el.
— Uite că nu știu.

S-a uitat la mine ca la o grămadă de fier vechi necolec-tată. Am simțit în privirile lui regretul că mi-a cerut ajutorul. Și a început:

— Unu: mărirea rezistenței medii a coșului metalurgic la 300-305 kg. Doi: producerea de țagle pentru țevi de calitate I în proporție de minimum 83 la sută. Trei: reducerea procentului de fontă declasată cu 40 la sută și a rebeturilor la oțelării cu 31,8 la sută față de prevederile pe acest an. Patru: eliminarea livrărilor de laminate cu defecte de suprafață. Cinci...

— Stai, nene, nu mă lua chiar așa... Cinci este: stai să-mi aduc aminte... așa... asimilarea a patru mărci de oțeluri aliate și cinci profile noi de laminate... Șase:...

— Păi ziceai că nu știi — și omul meu s-a luminat la față și m-a privit de data asta cu ochii primului topitor care vede în troace fier vechi greu...

— Angajamentele combinatului le cunosc... Nu cunosc însă ce sarcini aveți voi, cinești.

— Aceleași.

— Adică... cum aceleași? Voi vreți să faceți film ori oțel de calitate?

— Să oglindim străduințele oțelarilor, lupta lor pentru realizarea angajamentelor pe care și le-au luat în cinstea aniversării partidului.

— S-a făcut. Dar cu ce începem?

— Pentru asta te-am solicitat.

— Aha... Deci temă avem, subiect avem. Trebuie să căutăm eroii. La cine v-ați gândit pentru rolurile principale?

— Pentru rolurile principale avem vreo cîteva mii de muncitori.

De data asta m-am uitat eu la el urît. Habar n-are de cinematografie.

— Nene — zic — mie îmi trebuie pentru rolul principal un singur om, hai să zicem doi, restul ar fi secundari... Și nici din ăștia prea mulți: cinci, șase, maximum opt.

— Nu se poate. Trebuie să apară mii! Și nu în roluri secundare, ci principale.

— Și eu trebuie să fac un astfel de scenariu?

— Da.

— Aveți o părere prea bună despre mine. Dacă și cinematografia ar fi avut o astfel de părere... Ce eram eu acum?... Eu zic să lăsăm în suspensie discuția asta cu eroii principali. O să zic ca dumneata și o să fac ca mine... Să mergem în prospecție. (Nu sînt eu scenarist, dar prospecție știu ce înseamnă). Să mergem la „gara de sus“.

Deci, hai să mergem la „gara de sus“.

— Cu ce ocazie?

— Cu ocazia calității... Pe la „gara de sus“ intră minereul în combinat?

— Da!

— Să vedem calitatea minereurilor. Dumneata știi că un procent de steril în minereu este egal cu pierderea a 24 de tone fontă pe zi... În loc de fontă iese zgură.

— Și ziceai că nu știi de ce te-am invitat.

— Să lăsăm...

Porțile combinatului sînt închise sterilului. Sterilul n-are voie să intre. Și cu toate astea mai intră și steril. De unde? De la Ghelar mai mult, de la Teluc mai puțin. C.T.C. (controlul tehnic de calitate) a luat măsuri. La „gara de sus“ a utilat mai bine stația de luat probe...

— E steril! — îmi zice omul meu de la cineclub.

— Ce e steril?

— Felul dumitale de a te documenta. Nu avem nevoie de constatări. De oameni, de inițiativă avem nevoie... De...

I-am zis bună ziua și am plecat în prospecție de unul singur. Adică nu de unul singur; am luat un operator și un fotograf. Să vedem ce-o ieși!

1 Ștefan Tripșa, Erou al Muncii Socialiste:

— ...Dacă intră un muncitor de-al nostru într-un magazin, întoarce lucrul pe care vrea să-l cumpere și pe-o parte, și pe alta. Vrea calitate! Pîinea, untul, apartamentul pe care-l primește, mobila, aparatul de radio, absolut totul trebuie să fie de calitate.

— Și oțelul? Hai să trecem la oțel, tovarășe Tripșa.

— În „absolut totul“ intră și oțelul!

— Și dumneata ce faci?...

— Îmi respect angajamentele!

— Care?

— Oțel de calitate!

2 — Alo! Alo, dispeceri? Aici furnalul 5... Avem nevoie de două oale!

— Alo, dispeceri! Linia a 6-a e ocupată. Vrem liber.

— Alo, dispeceri! N-au sosit vagoanele cu fier vechi!

— Dispeceri! S-a stricat instalația... Avem urgentă nevoie de electricieni.

— Alo! Alo, dispeceri! Dispeceri! Mai trebuie calcar!

Și de aci dispecerii trebuie să dirijeze totul. Să le spun și eu că am nevoie de unele date? N-au destule pe cap?

Îi iert.

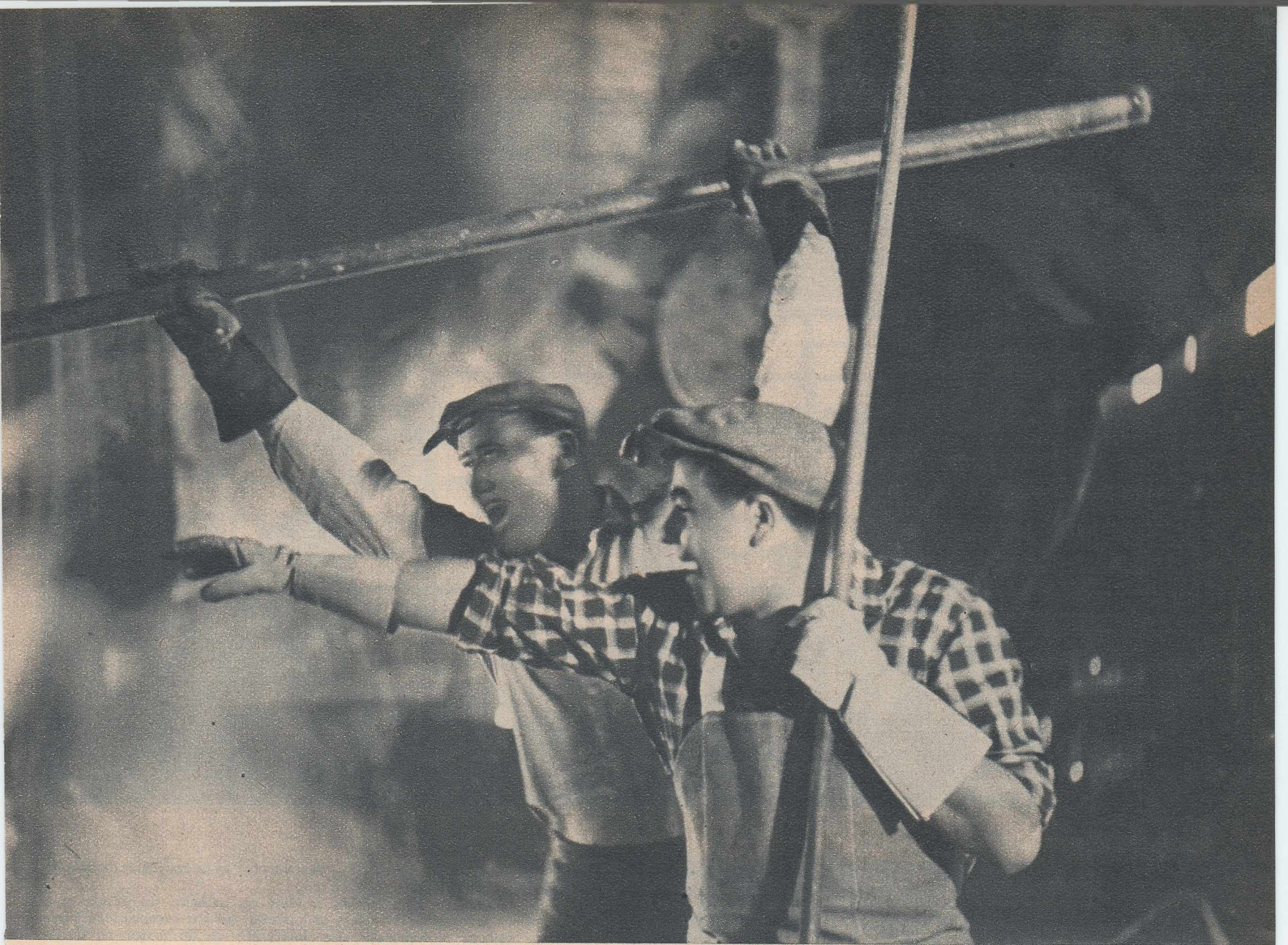
3 — Nene Stanciule — îi zic (dînsul este cunoscutul maestru oțelar Stanciu Aurel). Dacă mi-aduc bine aminte, la revelionul anului 1958 ți-am luat un interviu. Îți amintești?

Te întrebam ce-ți dorești pentru viitor. Mi-ai spus: „Vreau să lucrez într-o oțelărie nouă, modernă!“ Dorința ți s-a îndeplinit. Acum, cu toate că nu sîntem în pragul unui an nou, îți pun aceeași întrebare.

— Ce-mi doresc de la viitor? Știi, în anii trecuți Combinatul Hunedoara a primit scrisori de reproș de la beneficiari, în legătură cu calitatea oțelului. Doresc să primim numai scrisori de mulțumire.

4 Sterilul nu are voie să intre în combinat! Ne-o spune și Ana Călin de la C.T.C. Dialogul urmează scurt: „Ai dușmani?“ „Sigur“. „Care sînt?“ „Granulația minereului peste normele stasului și sterilul“. „Și ce faci ca să...?“ „Veghez!“...

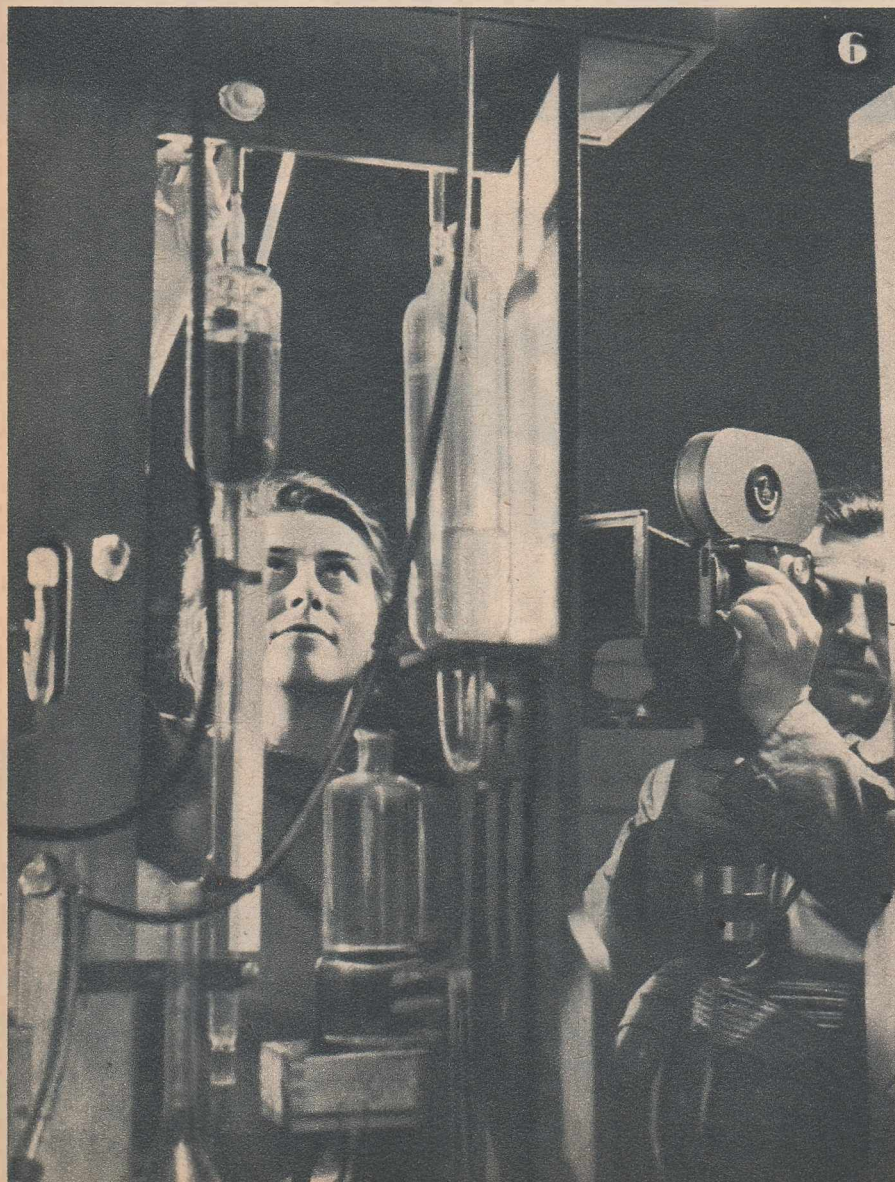

Handwritten signature or initials.

5

6

5 — Ce se întâmplă aici? — I-am întrebat pe un controlor de calitate de la laminorul de 650 mm.

— Oțelul, o dată laminat și răcit pe paturile de răcire, este trecut la ajustaj, la mesele de pistolat, pentru recepție! Profilele cu defecte de suprafață sînt înlăturate cu un pistol cu daltă, acționat pneumatic.

— Cum stăm cu calitatea?

— Am început să primim de la beneficiarul nostru — uzinele „Republica” — în loc de reclamații, felicitări.

— Să fie într-un ceas bun!

6 Laboratorul rapid de pe lângă O.S.M. II.

— Tovarășa Pedimonte, nu?

— Da!

— Fac prinsoare că acum executați o analiză de carbon.

— Exact.

— Cîteva cuvinte despre angajamentele dumneavoastră.

— Analize corecte și la timp! Deci control riguros. Mărirea exigenței față de puritatea și consumul reactivilor și introducerea de metode noi, rapide!

— V-am lăsat. Noroc bun și oțel bun!

După ce am făcut prospecția, m-am prezentat la responsabilul cineclubului. I-am pus pe masă un proiect de scenariu. Nu i-a convenit. Vrea să apară cîteva mii de eroi principali. Auziți? Cîteva mii!

— Da, cîteva mii! Pentru că în această luptă pentru calitate sînt mii de personaje principale!

— Dar nu pot realiza un astfel de scenariu!

— Hm!

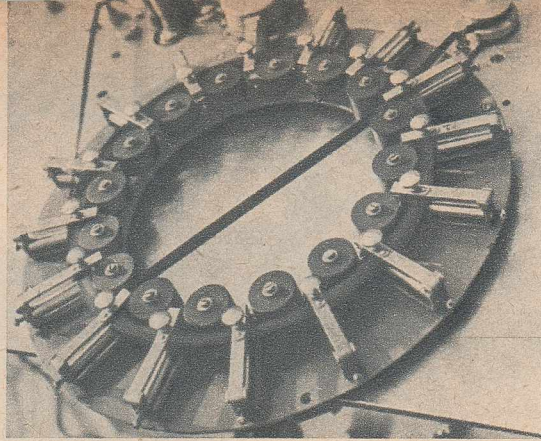
Cu acest „hm” mi-a dat să înțeleg că trebuie să caute un alt scenarist.

Eu am spus de la început că nu sînt scenarist! Totuși cred că a avut dreptate! Un film despre Hunedoara trebuie să aibă cîteva mii de eroi.

Inima

răspunde la apel!

de dr. Eugen ALBU

Acest aparat a „conservat” biocurenții, pe care i-a înregistrat pe o bandă de magnetofon. Și el poate fi folosit ca biostimulator.

S-a oprit inima. Cu emoție stăpinită, anestezistul și chirurgul încep activitatea febrilă a readucerii la viață. Nu este încă totul pierdut, moartea este numai aparentă. Dar secunde se scurg și fiecare minut înseamnă viață sau moarte. Oxigen, transfuzie intraarterială, masajul inimii prin toracele deschis...

Totuși inima încă nu „răspunde”. În liniștea apăsătoare, cuvintele „stimulatorul electric” capătă o rezonanță dramatică. Se aplică în grabă electrozii de stimulare. După cîtva timp, inima începe să răspundă, lucrînd în ritmul impus de stimulator.

Azi, în marile clinici din U.R.S.S., printre mijloacele de repunere în funcție a inimii oprite s-a impus stimulatorul electric. Acesta este rodul colaborării creatoare, în cadrul Institutului de cercetări științifice experimentale pentru aparate și instrumente de chirurgie, a unui grup de fiziologi în frunte cu doctorul în științe medicale N. Djavadian și a inginerilor B. Rostovțev și L. Kovaliova.

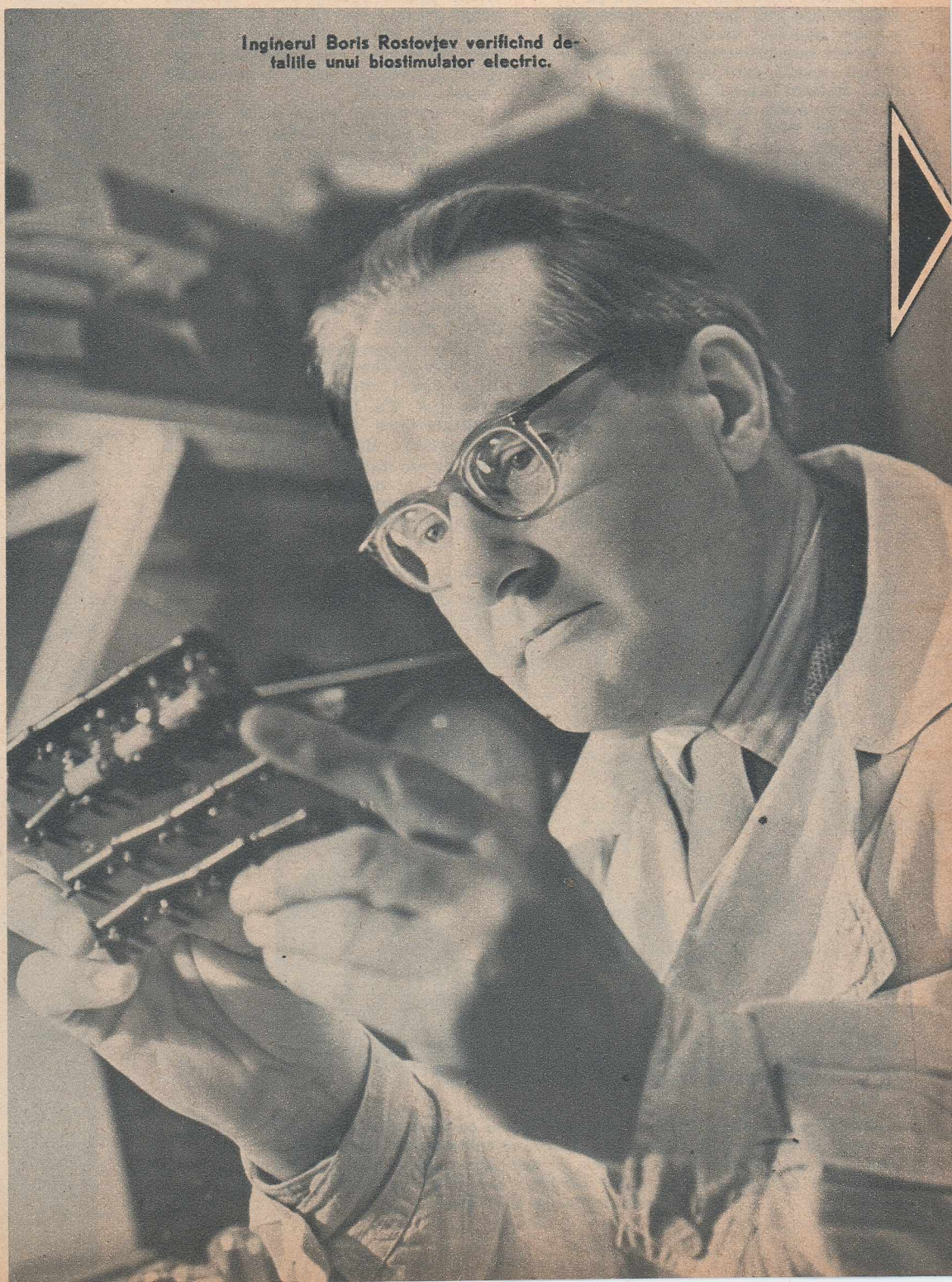
Ideea folosirii curentului electric pentru stimularea activității inimii nu este totuși nouă. Fiziologii cunosc de foarte multă vreme faptul că inima posedă proprietatea autonomă de a se contracta, chiar în lipsa legăturilor nervoase cu restul organismului. S-a observat însă că și o stimulare electrică din afară este capabilă în anumite condițiuni să determine contracții ale mușchiului inimii, întocmai ca și stimularea naturală autonomă...

După îndelungate cercetări, s-a ajuns la concluzia că, aplicați direct pe inimă, curenții electrici cu anumite calități pot regulariza anumite tulburări ce se ivesc în ritmul activității cardiace, iar atunci cînd inima este oprită, pot să-i imprime un ritm artificial. În felul acesta comanda automată ritmică, proprie inimii, este influențată sau înlocuită pentru un timp de o comandă artificială, venită din afară.

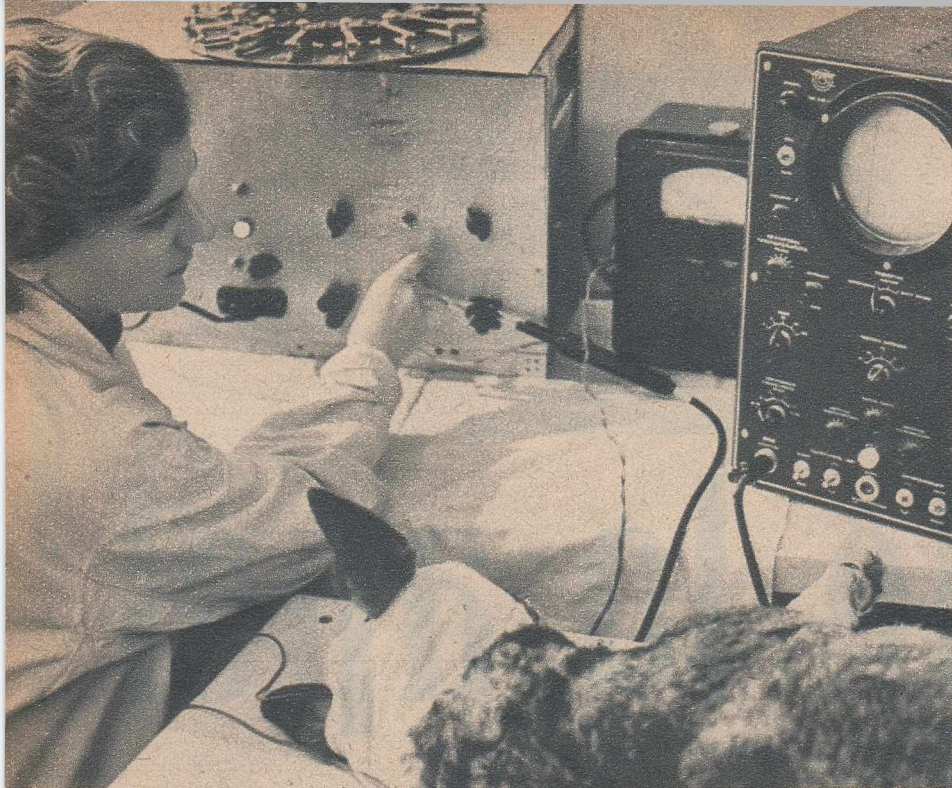
Una din problemele dificile a fost găsirea unui generator de curent cu stimulii capabili să influențeze funcția inimii, fără să-i producă leziuni și fără a tulbura circulația sîngelui.

Pentru ca să se poată împrumuta inimii un ritm nou, acesta trebuie să fie cu puțin superior celui normal.

Fiziologul sovietic N.E. Vvedenski a arătat cît sînt de labile țesuturile excitate în timpul procesului activității lor. Un alt fiziolog sovietic, A.A. Uhtomski, dezvoltînd această concepție, a arătat cum țesuturile excitate își însușesc ritmuri noi. Încadrarea în noul ritm este posibilă, pentru că țesutul excitat devine receptiv pen-

Inginerul Boris Rostovțev verificînd detaliile unui biostimulator electric.

Pe masa laboratorului de fiziologie cîinele doarme.
Somnul i-a fost impus de biostimulatorul electric.

tru ritmuri superioare de excitație și reacționează prin frecvența corespunzătoare undelor excitației.

Există însă tulburări grave în activitatea inimii, care pun viața în pericol iminent chiar dacă inima nu s-a oprit. De pildă, dacă ritmul scade de la 70 de bătăi pe minut la 25-30. În aceste cazuri, trebuie acționat ore, zile și chiar luni întregi. Dar toracele nu poate fi deschis mereu pentru electrostimulare.

După numeroase experimentări, și în această privință s-au obținut rezultate pozitive. Electrozii au fost implantați, în timpul operațiilor, în inimă și anume la locul unde excitația e cea mai eficientă (nodulul sinoatrial), și apoi au fost exteriorizați prin peretele toracelui. Perfecționat la rîndul său, aparatul funcționează azi cu semiconductori și nu are mai mult de 100 gr — încapă într-o palmă. Dacă la aceasta adăugăm că se poate acționa și prin aplicarea electrozilor de o parte și de alta a cuștii toracice, fără nici o operație, ne putem lesne imagina că vor putea fi salvați accidentați (de pildă electrocuțați) la care nu mai este

vreme pentru operație, iar cei care, avînd grave tulburări de ritm, necesită să fie supuși stimulării electrice timp îndelungat vor putea să-și continue activitatea pînă la revenirea ritmului normal.

Dar nu numai inima poate beneficia de stimulare electrică, ci și alte organe. Printre altele, menționăm că se cercetează acțiunea de stimulare electrică asupra creierului, folosindu-se această metodă în scop terapeutic în cazuri de tulburări psihice. Stimulatorii electrice își găsesc aplicare și în numeroase alte domenii, printre care în obstetrică, unde sînt folosiți la stimularea contracțiilor uterului în timpul nașterii.

În țara noastră stimularea electrică preocupă pe cercetători de cîțiva ani. În clinica I chirurgicală, sub conducerea prof. Th. Burghel s-au obținut rezultate bune în stimularea inimii și a vezicii. Multiplele aplicații ale folosirii curenților electrice — fac ca astăzi să se vorbească de un nou capitol de terapeutică, cel al biostimulatorilor electrice.

În inima acestui cîine au fost implantați, înainte cu zece zile, electrozii cu ajutorul cărora, prin stimulări electrice, se influențează ritmul activității cardiace. Cîinele se simte bine. El este supus observației atente a fiziologilor Institutului de cercetări științifice experimentale pentru aparate și instrumente de chirurgie.

Inima s-a oprit. Intra în funcție bio-
stimulatorul electric

DETINUTUL NEÎNFRÎNT SIQUEIROS

Autoportret.

Una din creațiile monumentale ale lui Siqueiros: „Universitatea poporului — poporul la universitate” (fragment). Acest basorelief cu mozaic ocupă o suprafață de 320 m p pe fațada rectoratului Universității din Mexico-City.

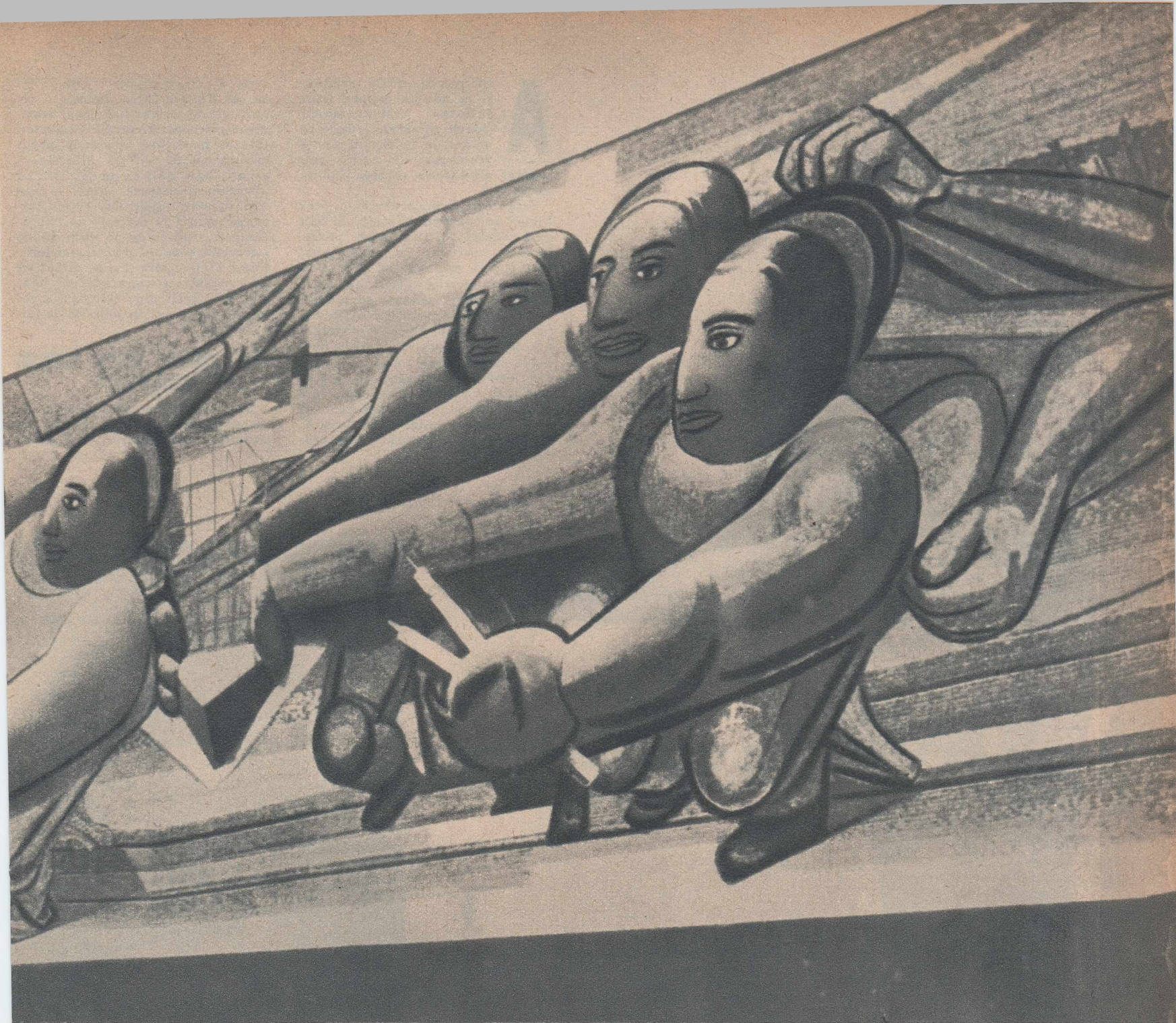

„Vecini buni”, satiră la adresa așa-zisului ajutor nord-american oferit țărilor Americii Latine.

Deținutul din celula 38 răspunde la apelativul impersonal al numărului 46.788. Are 65 de ani și de 9 luni suportă supliciile detențiunii numai pentru „vina” de a fi militat pentru cauza democrației și libertății, pentru convingerile sale progresiste. Omul acesta de statură potrivită, cu fața sculpturală, nu este altul decât marele pictor Siqueiros, fruntaș al vieții publice din Mexic, conducător al partidului comunist.

Dintr-un autoportret de odinioară privirile sale arzătoare scrutează lumea. Toată ființa lui exprimă acea neliniște creatoare ce stăpânește artistul și luptătorul care vrea să dea un sens nou vieții. Agerimea și dârzenia din ochii aceștia nu s-au șters. Mărturie stă ultima fotografie, care ni-l înfățișează în dosul gratiilor. Chipul omului acestuia exprimă viața lui frământată. La vârsta de 15 ani, într-o perioadă de efervescență revoluționară, conduce greva studenților de la Academia de Arte din Mexico. Greviștii cereau naționalizarea căilor ferate, se ridicau împotriva profesorilor scolastici și solicitau mărirea numărului de școli. În focul acestei greve s-a născut mișcarea pentru crearea unei picturi cu conținut social. La 17 ani, studentul Siqueiros abandonează vremelnicele peneluri. În Mexico revoluția e în toi: Zapata și Pancho Villa încearcă să răstoarne prin forță vechea ordine și să dea pământ și libertate mexicanilor. Timp de patru ani Siqueiros va lupta cu arma în mână în detașamentele armatei revoluționare. Imaginile acestor ani sînt frescele din vechiul castel Chapultepek — Muzeul de Istorie Națională — care îi înfățișează pe Zapata și Villa în fruntea unor nesfârșite coloane de țărani înarmați. Anul 1918 îl găsește pe răzvrătitul Siqueiros în fruntea mișcării „Congresul pictorilor luptători”. Iată „sfârșitul inevitabil din punct de vedere istoric al tradiționalului pictor boem și nașterea pictorului cetățean” — va spune el.

Și, împreună cu vestitul pictor muralist Diego Rivera, va duce de acum înainte bătălia pentru o artă revoluționară, „o artă monumentală și eroică, umană și socială, care să răspundă mișcărilor sociale ale zilelor noastre”.

Lupta lui Siqueiros, atât pe plan social cât și pe plan artistic, capătă perspectivă mai largă o dată cu adeziunea lui la partidul comunist. Începând din 1923, Siqueiros duce o febrilă activitate revoluționară. Conduce sindicatul pictorilor și gravorilor revoluționari din Mexic, scrie articole programatice în revista „El Machete”, în care formulează principiile artei revoluționare, pictează, conduce greve, organizează sindicatul minerilor, participă la congrese muncitorești. Este perioada celor zece ani (1922-1932) în care Siqueiros caută să lege pictura sa de vechea artă folclorică indiană a triburilor maya, a aztecilor, olmecilor, sapotecilor etc. Căutările acestea l-au dus la realizări ca tablourile: „Mama țărăncă” (1929), „Mama proletară” (1929) sau la acel portret al lui Zapata (1931) încrămenit în visare. E o perioadă prolifică, cu toate că o mare parte din timp o dăruie activității politice concrete ori este întemnițat (1930). Numai în anul 1931, când e surghiunit în străvechiul oraș Tasco, pictează 100 de tablouri.

„Lupta pentru o artă socială și formele ei noi”, cum o caracterizează însuși pictorul, se concretizează în lucrările sale. Fețele nu mai sînt hieratice, personajele capătă mișcare și o expresie adînc umană, ca în „Fetița-mamă” sau ca în uimitorul portret al compozitorului G. Gershwin (1936). Compozițional, acest tablou nu respectă canoanele clasice ale portretului. Gershwin, la pian, este prezentat într-o sală imensă, care parcă îl ascultă cu răsuflarea tăiată, pictorul realizînd astfel o imagine a creației artistului, a mării lui popularități...

„Explozie în oraș” (1936), ca și „Războiul trebuie oprit” (1936), un virulent pamflet în culori ce înfățișează un capitalist purtînd un

sceptru cu zvastică, asaltat de mulțime, sînt luări de atitudine deschisă împotriva uriașului carnaj pe care-l pregăteau fasciștii. La fel ca în anii adolescenței, Siqueiros va lăsa penelul să se odihnească și, o dată cu dezlănțuirea războiului civil din Spania, va pleca în această țară să lupte în rîndurile armatei republicane.

Cei „cinci ani” sînt în creația pictorului și o etapă inovatoare în tehnica picturii monumentale, corespunzătoare ideilor noi. Uriășele fresce trebuie să înfrunte secolele, să poarte din generație în generație mesajul revoluției. De aceea „arta monumentală modernă se creează nu pentru cîțiva vizitatori care se opresc într-o contemplare de muzeu, plină de pietate, ci pentru masele populare care frecventează instituțiile publice”. Nici culorile cu clei, nici cele de tempera, nici cele de ulei nu corespund. După îndelungi și pasionate cercetări, Siqueiros optează pentru culorile de ciment și piroxilina, care sînt aplicate pe baza de ciment a frescei cu pistoale de aer și nasc compoziții de o nouă factură coloristică și contraste expresive de umbră și lumină.

„America tropicală” (Los Angeles), „Alegoria egalității raselor” (Havana), tripticul desfășurat pe o suprafață de 100 metri: „Democrația în Lumea Nouă” (Mexic 1945), „Agonia centaurului colonial”, „Portretul burgheziei” sînt doar cîteva din frescele pictate de Siqueiros pe pereții instituțiilor publice din Mexic sau din alte țări prin care a colindat în anii de surghiun.

Ideile pentru care a militat și militează de o viață întregă David Alfaro Siqueiros vor străbate veacurile, amintind generațiilor care vor veni de lupta revoluționară a poporului mexican, al cărui fiu este pictorul luptător.

Popoarele Americii Latine, întreaga lume progresistă cer cu hotărîre eliberarea neîntîrziată din închisoare a lui Siqueiros, gloria artei mexicane contemporane.

Dintr-o stofă fantezi, o rochie de primăvară dreaptă, pensată vag în talie, cu un cordon de piele în nuanța stofei, care prinde și eșarfa detașabilă.

Fabrica de confecții „Gheorghe Gheorghiu-Dej” prezintă noua linie a model de primăvară. Pentru tinerele fete (modelele 1 și 2), rochiile din stofă subțire, în culori pastelate, cu fustele moderat de largi. Remarcați totodată linia lejeră a bluzei de stofă (modelul 3), a boleroului tricotat (modelul 4 — realizat de „Tricotajul Roșu”), a talorului din stofă fantezi (modelul 6). Observați și lungimea potrivită a fustelor.

A început să circule insistent și la noi un termen nou: cultura îmbrăcămînții (foarte recentul Congres al modei de la Berlin s-a și desfășurat de altfel sub semnul dezbaterii acestei probleme).

Iată deci că moda devine o problemă de educație estetică, de bun gust general. Și, bineînțeles, presupune o instruire în acest sens. Fenomenul este cât se poate de firesc: frumosul a devenit un imperativ al vieții noastre socialiste, el ne însoțește pretutindeni pașii, privindu-ne din fațadele pastelate ale noilor blocuri, ca și din vitrinele magazinelor. Am putea fi oare mai puțin exigenți cu îmbrăcămînția noastră? Producem mult și tot mai bun. Mai suportă oare ochiul nostru o haină prost lucrată, o combinație de culori ce-ți strepe-

zește dinții, o rochie croită la fel ca cea din tinerețea mamei?... De bună seamă că nu! Frumosul vestimentar devenind o problemă a zilei, iată că pe ecrane apare un jurnal cinematografic ce ne informează asupra noii linii în modă, iată că vitrinele ironizează subtil — prin mari panouri fotografice — pe ultra-conservatorii în materie de îmbrăcămînți, indicându-ne cum să ne îmbrăcăm elegant, practic, modern. Cum? Vom sugera și noi, adnotînd pe marginea fotografiilor de față. Dar, mai întîi, cine este furnizorul nostru principal în materie de îmbrăcămînți?

Cine răspunde pentru frumosul vestimentar?

Să facem o socoteală: cîteva ore de alergătură prin magazine în căutarea materialului, trei probe

*Cum
ne îmbrăcăm*

la croitor (consumind alte cîteva bune ore), o așteptare de cîteva săptămîni pînă te poți înnoi cu hainele dorite... Cam mult, e drept. Oare nu e mai simplu și mai practic să intri într-un magazin de confecții, unde să-ți poți alege pe loc și după placul inimii costumul, paltonul sau rochia dorită? Fără îndoială! Iată de ce civilizația implică îmbrăcămîntea confecționată — firește, într-o gamă largă de sortimente și de o calitate mereu îmbunătățită — fabricile de confecții fiind cele care dau, prin activitatea lor, răspuns la titlul acestui capitol.

Vă amintiți ce părere aveam cu toții, în trecut, despre „hainele de gata”? De fapt, înainte de naționalizare, nici nu a existat la noi un sector industrial al confecțiilor, ele producîndu-se în ateliere mici, organizate pe principii meșteșugă-

rești. Rețineți acum, vă rugăm, cîteva cifre: volumul de producție a confecțiilor a crescut la noi în 1960, față de anul 1959, cu peste 49%. Ritmul este, într-adevăr, impresionant. Și mai notați că, în 1960, 45,6% din totalul țesăturilor de lînă, 59% din cele subțiri de in și cîneșă și 31,8% din cele de mătase au fost folosite în sectorul confecțiilor. Confecțiile noastre (și avem, în afară de bine cunoscuta fabrică bucureșteană de confecții „Gh. Gheorghiu-Dej”, fabrici în întreaga țară, ca de exemplu la: Iași, Arad, Timișoara, Craiova, Tg. Jiu, Curtea de Argeș, Brăila, Satu Mare, Cluj, Bîrlad, Tg. Mureș, Botoșani, Odorhei) sînt tot mai apreciate, tot mai mult cerute. Și pentru a asigura îmbunătățirea calității, există tendința specializării, unele fabrici producînd numai pentru adoles-

cenți, altele numai pentru copii etc. Cumpărătorul a început să privească cu încredere produsele respective, care îi oferă de multe ori modele variate, sortimente de sezon, o execuție îngrijită. Nu e de mirare deci că sectorul de desfășurare a confecțiilor crește de la un an la altul cu 20-25% și că Ministerul Comerțului își poate oferi date statistice din care află că în 1958 s-au vîndut 450.000 de costume, iar în 1960 — 900.000; că față de 4.000.000 cămăși vîndute în 1958, s-a ajuns în 1960 la cifra de 6.000.000 sau că în 1961 vor fi produse pentru copii cu 3.000.000 bucăți confecții de bumbac și cu 200.000 de lînă mai mult ca în 1960.

E clar, deci: dacă ne îmbrăcăm din ce în ce mai mult cu confecții, dacă ele, în ultimă instanță, hotărăsc frumusețea îmbrăcămînții noastre, este absolut necesar să-și

sporească mereu calitatea, cu tot ce implică termenul — sortimente bogate, durabilitate, finisaj exigent și linie modernă.

Ce înseamnă a fi la modă?

Să ne înțelegem: a fi la modă nu înseamnă a copia extravagantele de sezon și excentricitatea dusă uneori pînă la absurd de marile case de modă occidentale. S-a lansat cu vîlvă rochia-sac, dar a căzut rapid, dezumflîndu-se ca orice sac de rînd. La fel cu seamăna ei, rochia-butoi. Bunul simț le-a respins fără drept de apel. A fi la modă presupune a fi prezent în linia modei internaționale și a lua din ea elementele ce indică noul și practicul, a le adapta la specificul național, la particularitățile siluetei oamenilor din țara respectivă, ale condițiilor de viață

și de climă. A fi la modă presupune deci, din partea creatorilor de modele, preluarea nu a modelelor în sine, ci doar a liniei, a unor elemente și, bazându-se pe aceste elemente, crearea unor modele noi, originale, inedite. Omul care muncеște — și noi pentru acesta facem moda — se simte bine într-o haină lejeră, mai comodă, care să nu-l stingherească prin lungimi inutile sau lărgimi de prisos. Iată de ce paltonul și sacoul s-au scurtat (dar nu excesiv), formula încheierii la două rînduri a cedat locul celei la un singur rînd de nasturi, iar pantalonul s-a îngustat și s-a lipsit uneori de manșetă. Culorile sînt deschise, tonurile luminoase. La rîndul ei, femeia care pleacă dimineața la locul de muncă vrea să aibă o ținută elegantă dar și practică, și iată că noua linie a modei îi recomandă să renunțe la rochiile insistent cambrate, la cordoanele late și strînse, la fustele prea înguste; ea promovează suplețe și lejeritate, corsaje bluzante, fuste

↙ Sacoul de primăvară s-a scurtat, și-a lungit puțin reverul, și-a mutat buzunarul pe lung și a arborat o culoare deschisă (mai ales cînd purtătorul lui este fînăr).

La recentul Congres al modei de la Berlin a fost prezentată și această tinerească rochie în dungii albe și gri, cu linia corsajului tubulară, ușor pensată, cu talia coborîtă, cu fusta de o ampoare moderată. În talie, un mic buchețel de violete artificiale.

de o lărgime moderată, obținută prin câteva pense sau cute, o lungime potrivită (excesele de scurtime sînt și ele respinse), indicînd stofele fantezi în nuanțe pastelate de roz, galben, bleu, bej, gri. Fabricile noastre de confecții au răspuns cu destulă promptitudine la normele noii linii și iată că numai „F.C. Gheorghe Gheorghiu-Dej” a prezentat la contractările pentru 1961 o colecție de 700 de modele, caracterizate prin bun gust și decență.

Totul e bine pînă acum, dar... Căci începe să existe și un dar. Dacă moda feminină a fost primită cu interes și plăcere, bărbații — mai conservatori în materie vestimentară — au fost mai rezervați în fața hainelor și a paltoanelor scurte. Bărbații: adică și cumpărătorul, dar și vînzătorul din magazin care, cu un aer de complicitate, îi indică clientului ziua în care vor primi haine mai mari („mai bine cu un număr-două mai mare, decît pe talia respectivă dar scurt”). Rezultatul: în puțină vreme posesorii noilor paltoane s-au simțit stînjiți în ele și... le-au dat la scurtat. Gîndiți-vă cîte paltoane în plus s-ar fi putut obține prin acest material aruncat la cirpe vechi!

Atenție la marca fabricii

Recentele Directive ale Comitetului Central al P.M.R. au trasat clar sarcina îmbunătățirii „calității produselor și lărgirea gamei de sortimente pentru a se realiza mărfuri mai trainice, mai bine finisate și din ce în ce mai aspectuoase în vederea satisfacerii gustului și exigențelor crescînde ale consumatorilor”. Sîntem perfect conștienți că această sarcină din Directive a devenit astăzi un îndreptar și în activitatea unor întreprinderi cum ar fi: Fabrica de confecții din Iași, cea din Botoșani, fabrica „Tudor Vladimirescu” din Tg. Jiu ori „Textila” din Miercurea Ciuc. Pentru că, pînă în prezent, calitatea produselor acestor fabrici a fost adesea în suferință. Taioarele și pantalonii confecționați la Iași, cămășile bărbătești din Botoșani, raglancele și canadienele din Tg. Jiu ori sacourile prezentate de „Textila”-Miercurea Ciuc sufereau de maldia execuției neglijente, ale cărei simptome sînt: piese de diferite nuanțe și mărimi (dacă nu vă puteți imagina cum arată un sacou cu

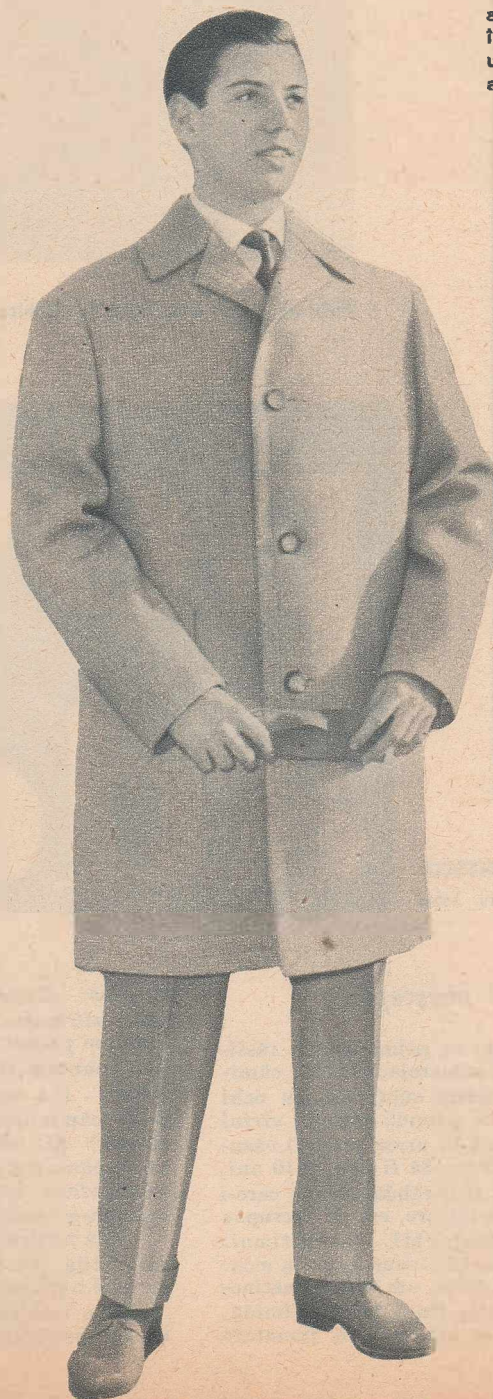
spatele croit din altă nuanță ca fața, adresați-vă „Textilei”-Miercurea Ciuc), butoniere prost festonate, căpșeli neasortate stofei, vatelina mai scurtă decît se cuvine, tigheluri strîmbe, pungile buzunarelor prea mici, manșete neegale. Dacă nu vă plac însă nasturii inestetici, cataramele ori fermoarele grosolane de la unele confecții (și aveți motive să nu vă placă), repropunerile trebuie adresate fabricilor „Brateșul” din Galați și „Szabo Arpád” din Jimbolia, și nu suratorilor lor mai sus-citate. Fiecare cu meritele, dar și cu păcatele sale.

De curînd, Ministerul Industriei Ușoare a luat măsura ca fabricile de confecții să-și refacă — în condiții grafice superioare — eticheta cu emblema fabricii. Nu e o chestiune lipsită de semnificație. Atenție deci la noua etichetă a fabricii, care se va atașa la noile produse ale industriei de confecții! Pentru că lucrătorii din aceste fabrici nu îndeplinesc doar simpla funcțiune de a furniza veșminte oamenilor muncii, ci contribuie direct la propagarea culturii îmbrăcămînții.

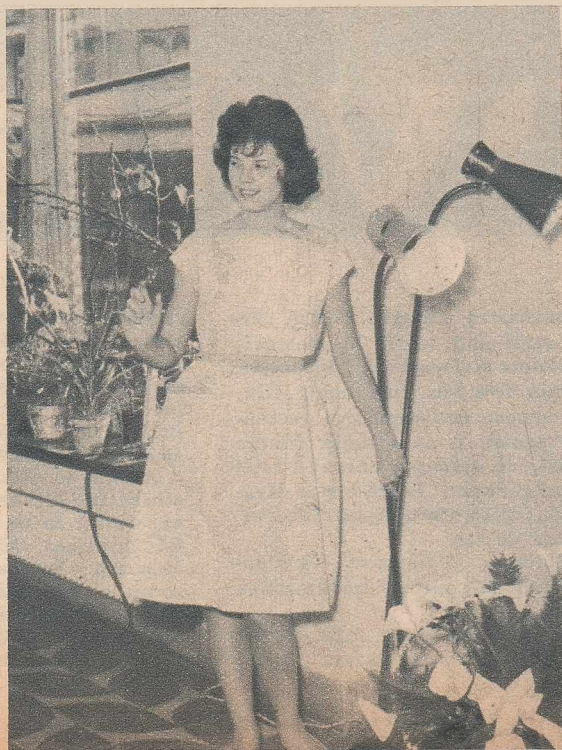
Sanda FAUR-DIMA

Pentru o rochie festivă, din brocart sau lame, se recomandă decolteul asimetric, linia netăiată în talie și ușor evazată, un volan vag încrețit și această suplă manta din voal gri.

Pardesiul bărbătesc are gulerul mai mare, reverul micșorat și se închide la trei nasturi. Linia este dreaptă, comodă. Tigheturile dau hainei o notă sportivă și tinerească.

Tinerelor fete, o rochie în trei piese: fustă, bolero și bluză uni într-o culoare contrastantă (în fotografie bluză nu se vede, bolero-ul fiind închelat).

Natasa și DJAMILA

În istoria luptei poporului algerian pentru libertate și independență națională va rămâne întipărită pentru totdeauna figura luminoasă a tinerei eroine Djamilia Buhired. Condamnată la moarte prin decapitare de către coloniștii francezi, ea a putut fi salvată numai datorită valului de proteste ce s-au ridicat în întreaga lume împotriva nemiloasei sentințe. Printre cei ce au contribuit prin protestul lor la comutarea pedepsei s-a aflat, în primăvara anului 1958, și scolarita sovietică Natașa Oleinikova, pe atunci în vîrstă de 9 ani. În scrisoarea pe care a adresat-o judecătorilor francezi, pioniera Oleinikova se ridică cu hotărîre în apărarea vieții Djamiliei Buhired.

Impresionat profund de cazul Djamiliei și de fapta Natașei, am simțit nevoia să transmit cu mijloacele filmului un mesaj de îmbărbătare patriotelor algeriene și un semn de caldă recunoștință pionierei sovietice pentru fapta ei remarcabilă. N-am putut realiza atunci această dorință, avînd de terminat o serie de lucrări urgente în curs. Am aflat acum, cu multă satisfacție, că un grup de cinești algerieni au realizat filmul „Djamila”, în care este redată lupta plină de eroism a poporului algerian împotriva colonialiștilor francezi.

de Pavel CONSTANTINESCU
regizor la studioul „Alexandru Sahia”

O întîlnire neașteptată

1959. Razele soarelui de primăvară se răsfireau ca un evantai prin culoarele lungi ale căminului studentesc. O fetiță subțirică, cu ochi albaștri, tunsă scurt, cu o fundă mare în vrful capului, pășea stingheră în urma mea. O văzusem la intrarea în cămin. Să fi avut 9-10 ani. După privirea agitată și nerăbdătoare cu care-i urmărea pe studenți la intrare, era de presupus că aștepta pe cineva. Etajul III, IV și ultimul. Pașii de copil continuau să răsune în urma mea. Ajuns în fața camerei mele, am întors instinctiv capul. Fetița se afla lângă mine. Timidă, puțin emoționată, m-a întrebat cu jumătate

ПИСЬМО
ШКОЛЬНИЦЫ

Наташа Олеиникова

Очень прошу передать мою фотографию в тюрьму осужденной девушки Джемиле Бухиред, которую я посетил 8 марта.
Отдайте письмо судьям.
ст. Дзюльковская,
Бирот-Монгольская АССР,
2-й участок, дом 73, кв. 11.

Судьи Франции!
Я прочитал в газете о чудных делах Джемиле Бухиред, докторе

ЛИТЕРАТУРНАЯ
ГАЗЕТА

дней освобожденных девушек. Я сразу глядя на их фотографии. Я прошу Вас, судьи, не убивать этих девушек. Мне только десять лет, но я Вас возненавижу, если Вы убьете их в чем не повинных девушек.

ОЛЕИНИКОВА Наташа,
ученица 3-го класса 10-й школы города Улан-Удэ, станция Диннинсон-Вонь.

На обороте присланной Наташей Олеиниковой фотографии надпись: Дорогая Джемиле Бухиред! Я написал письмо, судьям и уверена, что ты будешь жива.

Patriota algeriană Djamilia Buhired (sfînga), „sora adoptivă” a Natașei Oleinikova. În dreapta, fotografia și scrisoarea Natașei, apărute în „Literaturnaia Gazeta”.

poveste adevărată

de glas: „Dumneavoastră sînteți...?” Am răspuns afirmativ, verificînd febril în memorie cînd am primit ultima scrisoare din București. Îmi spuneam că am de-a face cu o nouă „filatelista”. (La noi veneau des copii din vecinătatea căminului, pentru a ne solicita timbre străine). Și, totuși, de aproape, chipul fetiței mi se părea tot mai cunoscut. Parcă o mai văzusem undeva, într-o împrejurare de care nu reușeam să-mi amintesc de fel.

— Mă numesc Natașa... Oleinikova — a adăugat fetița, încercînd să spulbere nedumerirea cu care o priveam.

Într-o fracțiune de secundă, în fața ochilor mi-au reapărut „Literaturnaia Gazeta”, niște

rînduri scrise de un copil către judecătorii francezi și portretul unei fetițe. Asemănarea era evidentă; dar apariția ciudată a copilului, pe care-l știam la mii de kilometri de Moscova, a fost mai mult decît neașteptată. Stăteam uluit în fața ușii, uitînd pînă și de bunacuvîință ce se cerea din partea gazdei față de un musafir.

Aveam să aflu cîteva minute mai tîrziu că, străbătînd mii de kilometri împreună cu mama ei, venită la un congres al medicilor, Natașa își împlinea un vis al copilăriei: să vadă Moscova și totodată să-l întîlnească pe studentul român cu care făcuse cunoștință în urmă cu un an, printr-o scrisoare. Protestul miciei eleve, apărut atunci, în martie 1958, în „Literaturnaia Gazeta”, mă emoționase profund și mă

determinase să-i scriu, căutînd astfel să aflu cît mai multe despre înfocata apărătoare a vieții Djamilei...

Ce au spus judecătorilor francezi patriotă algeriană Djamila Buhired și pioniera sovietică Natașa Oleinikova

În strădania lor desperată de a înăbuși în sine lupta poporului algerian pentru libertate, imperialiștii francezi pregăteau un nou asasinat. La 7 martie 1958, în curtea închisorii „Barbarosa” urma să fie executată tînăra studentă algeriană Djamila Buhired, în vîrstă de 22 de ani. Presa relatează: în timpul unei razii a poliției franceze, Djamila fusese rănită și arestată. La percheziție s-a găsit asupra ei o scrisoare a Frontului Național de Eliberare. Folosindu-se de acest document, autoritățile franceze au înscenat o provocare grosolană. Luni de-a rîndul, ei au supus-o pe Djamila celor mai înspăimîntătoare torturi, încercînd să smulgă de la ea declarații menite a-i ajuta în acțiunea de denigrare a mișcării de eliberare din Algeria. Încercările lor au fost zadarnice. Djamila a rezistat eroic, dejucînd planul odios al provocatorilor. Djamila a transformat într-o tribună a acuzării boxa acuzaților, în care se afla împreună cu alți cîțiva patrioți algerieni. „Nu uitați că, ucigîndu-ne pe noi, voi ucideți tradițiile de libertate ale țării voastre, pătați onoarea ei, supuneți pericolului viitorul ei și nu veți reuși pînă la urmă să împiedicați Algeria să devină un stat independent”. Djamila a fost condamnată la moarte prin decapitare. Crima pusă la cale de imperialiștii a stîrnit un val de proteste în întreaga lume. Pe toate lungimile de undă se putea auzi în acele zile în diferite limbi: „Să fie eliberată Djamila”. „Djamila trebuie să trăiască!”

Printre nenumăratele glasuri care s-au ridicat în apărarea vieții Djamilei a fost și cel al Natașei Oleinikova, care în martie 1958 a scris judecătorilor francezi: „Eu vă rog pe dumneavoastră, judecătorii, să n-o ucideți pe această tînără. Eu am numai 9 ani, dar dacă veți săvîrși această crimă am să vă urăsc toată viața. De Ziua Internațională a Femeii trebuie să o eliberați”. La acest apel, Natașa a mai adăugat rugămintea de a se transmite Djamilei, în închisoare, fotografia ei. Pe verso era scris: „Scumpă Djamila Buhired, eu am scris judecătorilor francezi și sînt convinsă că tu vei trăi”.

Glasul opiniei publice mondiale a fost mai puternic decît setea de sînge a colonialiștilor. Comutarea pedepsei cu moartea a constituit pentru ei o nouă înfrîngere, iar pentru omenire o nouă victorie asupra forțelor întinericului.

Despre Natașa din Ulan-Ude și cele două surori ale ei: Nina, studentă la Universitatea din Irkutsk, și Djamila, care a fost silită să-și întrerupă studiile pe un timp nedefinit, aflîndu-se într-o închisoare franceză, condamnată pe viață

Cu prilejul neașteptatei vizite a Natașei, am revenit la discuția începută în scris în urmă cu un an.

— Mă întrebați atunci, în prima scrisoare, ce m-a îndemnat la această faptă? Acum am posibilitatea să vă povestesc mai pe larg despre tot ce s-a întîmplat. Ce m-a îndemnat? Doar nu eram o stană de piatră. Auzisem și eu despre Djamila, căci la noi se vorbea pretutindeni despre ea. Într-o seară, după ce au sosit ziarele, am început să caut vești despre Djamila. Mama și tata nu erau acasă. Ei se reîntorc tîrziu de la lucru. M-am așezat la biroul tatei și am cerutat „Literaturnaia Gazeta” din 20 februarie. Pe ultima pagină am văzut-o pe Djamila, împreună cu cîteva tovarășe de-ale ei. Sub fotografie era scris: „Patriote algeriene condamnate la moarte”. Am încercuit cu creionul chipul Djamilei, privind îndelung fața ei. Mi se părea că zîmbește dinadins ca să nu-i întristeze pe oameni. Dar ochii rămîneau plini de tristețe. Și, gîndindu-mă la soarta ce-o aștepta, m-a cuprins deodată groaza. Închipuiți-vă numai: să-i taie capul!... Cînd a venit mama acasă, m-a găsit nemișcată lîngă portretul Djamilei.

— De ce ești încă în uniformă? — m-a întrebat mama. Ce-i cu tine?

Printre lacrimi, i-am răspuns:

— Djamilei îi vor tăia capul...

— Cu neputință! Acest lucru nu trebuie admis! — a exclamat mama, revoltată.

Împreună cu ea am recitat din nou cuvintele acelea îngrozitoare, neputînd să-mi iau ochii de pe fotografie.

— E posibil oare — a spus mama — să nu poată fi oprîți de la această crimă? E posibil ca măcar un om pe pămînt să rămînă azi nepăsător?

— Mamă, vreau să scriu o scrisoare — i-am spus eu.

— E mult mai bine decît să plîngi.

— Cine le-a condamnat la moarte? — am întrebat-o.

— Judecătorii — mi-a explicat mama cu întristare.

Imediat m-am așezat să scriu judecătorilor. Nu era timp de pierdut. Mă temeam grozav să nu întîrzii. Am ales după aceea o fotografie și i-am scris Djamilei despre scrisoarea mea adresată judecătorilor și despre speranța că ea va trăi. În zori, mama a expediat scrisoarea redacției, rugînd să fie trimisă judecătorilor, iar fotografia să fie înmînată Djamilei.

Peste cîteva zile, învățătoarea noastră, Ana Vasilevna, ne-a arătat la școală ziarul în care se publicaseră scrisoarea și fotografia mea. M-am speriat. Dar ce s-a întîmplat cu Djamila? Ei nu i s-a trimis fotografia mea?

— I s-a transmis, cu siguranță că i s-a transmis — m-a liniștit învățătoarea.

— Dar scrisoarea către judecători?

— Și scrisoarea.

După cîteva zile, cînd am citit că în Franța s-a constituit o comisie pentru studierea scrisorilor adresate în apărarea Djamilei, am fost încredințată că și scrisoarea mea se află acolo. Sosise și „Pionierskaia Pravda” în care sta scris că 28 de patrioți algerieni au fost amnistiați, dar numele Djamilei nu figura printre ei. Am început să plîng.

— Nu plînge — m-a îmbrățișat mama. Încă nu se știe nimic. Dacă ar fi executat-o, am fi aflat.

Ca să n-o necăjesc pe mama, m-am culcat repede, dar în pat, pe întuneric, am continuat să plîng. Djamila devenise pentru mine a doua soră. Despre sora mea, Nina, am să vă povestesc mai tîrziu.

Pînă la 10 martie n-am îndrăznit să mă uit prin nici un ziar...

Natașa a făcut o pauză. Vorbea grăbită, fața i se îmbujorase toată. Fetița retrăia intens zilele zbuciumate din martie trecut.

— La 10 martie — spunea Natașa cu oarecare sfială — ... e ziua mea de naștere. Am avut invitați. Svetlana Morgaciova, colega mea de clasă, a aruncat pe neașteptate cîteva cuvinte la auzul cărora am înghețat:

— Am auzit azi că Djamila a fost ucisă.

— Nu-i adevărat! Nu-i adevărat! — am strigat eu, năpustindu-mă asupra Svetlanei.

Tata s-a supărat pe mine și m-a muștrat aspru.

— Să nu mintă! Să nu mintă! — am strigat eu din toate puterile.

Am fugit și m-am ascuns în camera mea. Atmosfera devenise apăsătoare. Degeaba se străduia tata s-o înșenineze. În cele din urmă fetițele au plecat acasă, și ele cu gîndul la Djamila.

Au trecut cîteva zile chinuitoare. Pe culoarul școlii a fost afișat numărul nou al gazetei „Pionierskaia Pravda”. Era scris cu litere mari: „Secura a fost îndepărtată de capul Djamilei!”

Am fugit într-un suflet acasă. Am sărutat portretul Djamilei din ziar, am dansat, am bătut din palme, am cîntat și am strigat, așa ca să se audă în toată clădirea. Djamila trăiește! Djamila trăiește!

Din acea zi îi sărutam de sute de ori pe mama, pe tata și pe tușa Tania. Și ei suportau năzbitiile mele, fiindcă și ei se bucurau din inimă pentru Djamila. Acum, Djamila este sora mea adevărată.

Într-o explozie de bucurie, am întrebat-o pe mama:

— Pot pleca în Algeria?

— Prostuțo — mi-a răspuns mama. Acolo e război.

Am citit apoi că Djamila a fost transferată într-o altă temniță. Eu nu știu ce-i aia temniță, dar mama spunea că a fi întemnițat e foarte, foarte greu.

— Și Djamila va rămîne acolo pînă la moarte?

— Djamila a fost condamnată pe viață — mi-a spus mama.

Tata a adăugat:

(Urmare în pag. 22)

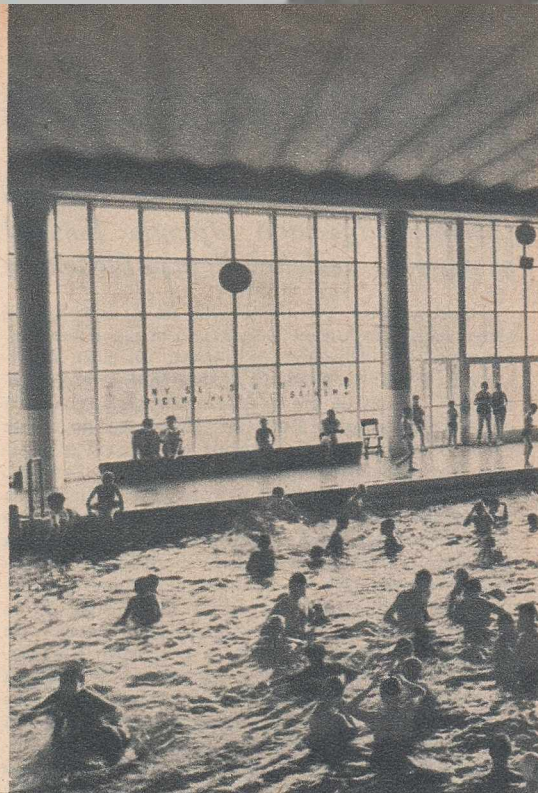
Cauza Djamilei este cauza întregului popor algerian, care nu pregeală să-și verse sîngele pentru dobîndirea libertății și independenței naționale.

Acolo unde Bata nu mai e stăpîn

Pentru amatorii de înot a fost construit un bazin acoperit.

Din depozite, cutiile cu încălțăminte ajung direct în vagoanele de cale ferată.

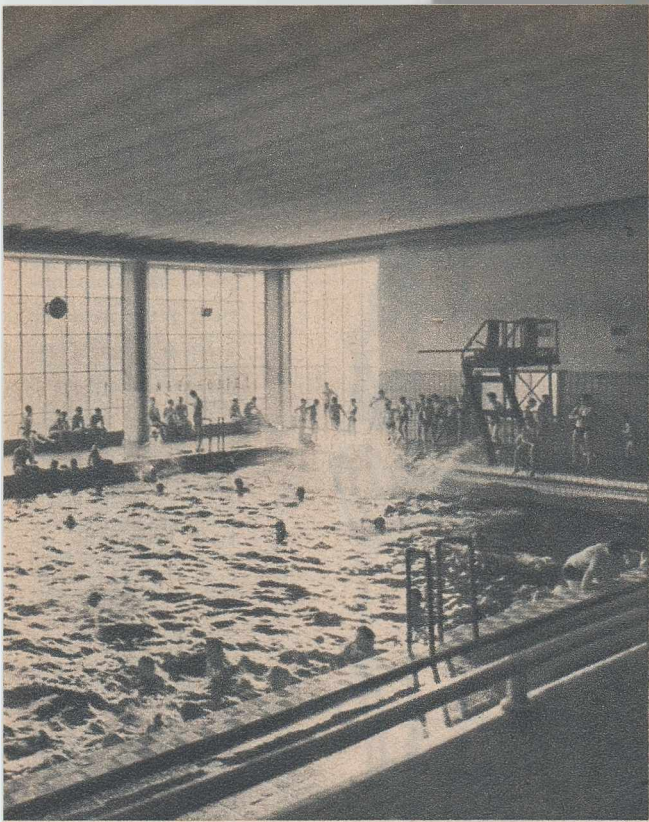
În Cehoslovacia capitalistă exista un oraș care era în întregime proprietatea unui singur individ — Bata. Este vorba de orașul Zlin, din Moravia. Toți locuitorii orașului, aproximativ 40.000 de oameni, erau robii stăpînului fabricilor de încălțăminte Bata. Muncitorii lucrau cîte 10-12 ore pe zi. În timpul producției nimeni n-avea voie să fumeze sau să bea un pahar cu apă. Nu existau nici cantine, nici asistență medicală. Ca o amintire zguduitoare se mai păstrează încă „biroul” lui Bata: instalat într-un ascensor mare, acest birou suia și cobora neîncetat de-a lungul celor 15 etaje ale fabricii. Prin pereții de sticlă ai ascensorului, Bata supraveghea tot ce se petrecea la fiecare etaj. Cel ce era surprins că nu se încadrează în ritmul nebunesc al muncii era concediat.

Bata se lăuda că în orașul lui nu există șomeri. Lucrul e adevărat. Dar de ce? Pentru că toți cei concediați din fabrică erau totodată alungați din oraș, căci aici fiecare piatră, fiecare casă era proprietatea lui Bata. Cei ce nu lucrau pentru Bata n-aveau voie nici să locuiască în Zlin.

Dar în Cehoslovacia vremea stăpînirii lui Bata și a tuturor capitaliștilor este astăzi de domeniul trecutului. Orașul Zlin, astăzi Gottwaldov, a renăscut în anii puterii populare. Fabricii de încălțăminte i s-a schimbat numele în „Svit” (lumină), ca simbol al faptului că exploatarea capitalistă i s-a pus capăt pentru totdeauna. Au fost ridicate uzine noi, cu hale spațioase, înzestrate cu utilaje din cele mai moderne. Muncitorii au la dispoziția lor cantine, cluburi, dispensare medicale. În cei aproape 16 ani de la eliberare, populația din Gottwaldov a crescut la aproape 80.000 locuitori. Căsuțele sărăcicioase în care locuiau înainte muncitorii au dispărut iar în locul lor au apărut cartiere întregi de blocuri. În fosta vilă a lui Bata, care domină orașul, se află „Casa pionierilor” din Gottwaldov.

Muncitorii eliberați de exploatarea producției azi de două ori mai mult decît pe vremea stăpînirii lui Bata. Încălțăminte produsă la Gottwaldov se exportă în 82 de țări ale lumii și se bucură de o bună apreciere. Astăzi Cehoslovacia ocupă primul loc în lume în ce privește producția de încălțăminte, socotită pe locuitor. Iar din cele 90 milioane perechi încălțăminte produse anual în R.S. Cehoslovacă 60 milioane provin de la „Svit”. În 1965 industria cehoslovacă va produce peste 100 milioane perechi de încălțăminte, respectiv 4,4 perechi încălțăminte pe locuitor. La realizarea acestei sarcini o contribuție însemnată o vor aduce, fără îndoială, oamenii muncii din Gottwaldov — orașul industriei de încălțăminte.

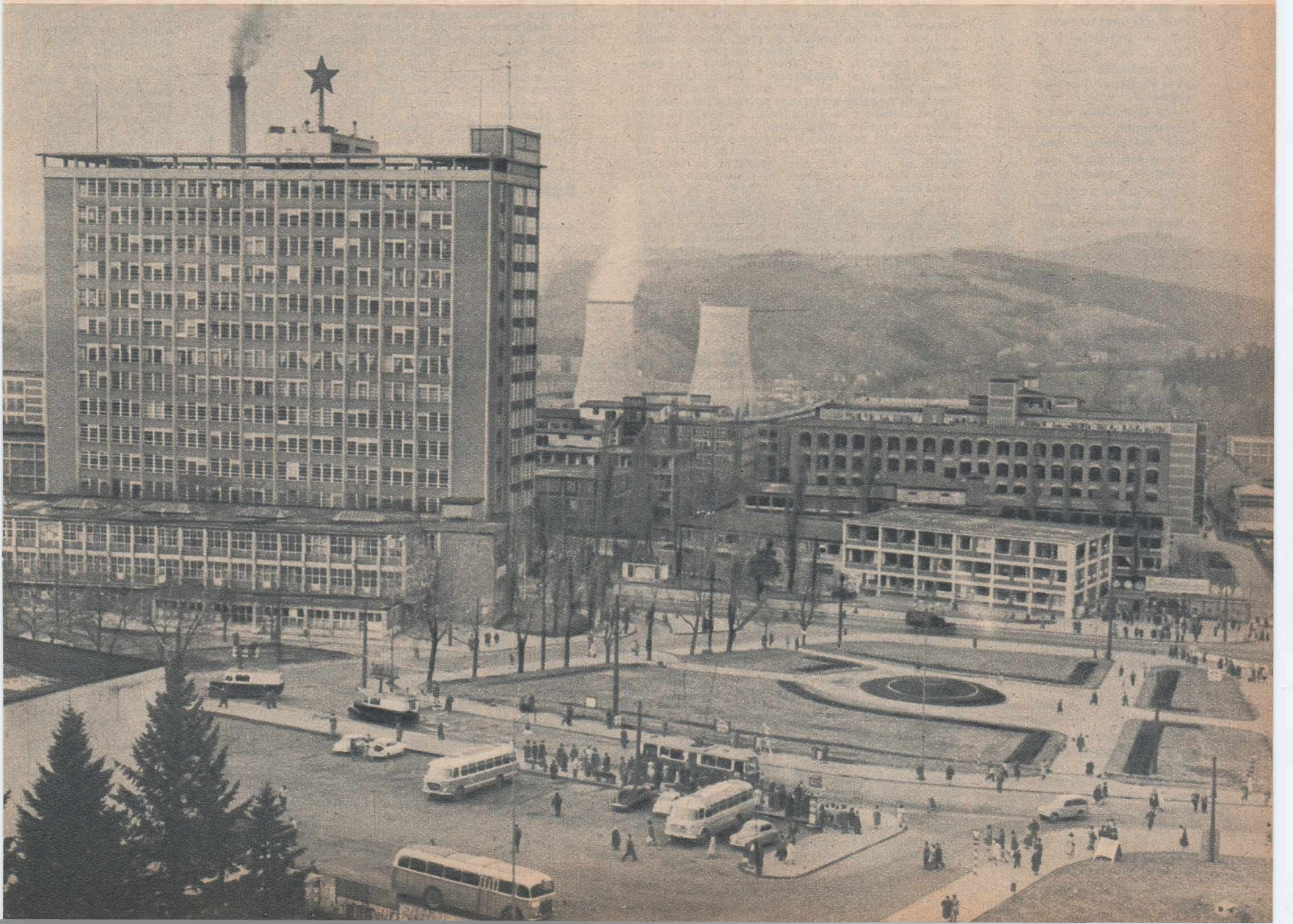
M. DIMA

Secția de cusut încălțăminte este înzestrată cu o linie modernă de producție.

Vedere parțială a orașului Gottwaldov – important centru industrial din Moravia de est.

**Despre
masajul
feței**

Practical cu pricepere și îndemnare, masajul feței poate fi realmente folositor. Spun acest lucru deoarece multe femei, necunoscând exact rostul și acțiunea masajului, îi contestă eficacitatea, ba mai mult chiar: susțin că e dăunător.

Masajul pune în mișcare sângele, activându-i circulația; în felul acesta pielea este mai bine hrănită, iar tenul palid, anemic, se înviorază. La tenul gras, masajul este de mare folos; datorită lui, glandele sebacee supraîncălzite se golesc mai ușor, iar punctele negre se înmoaie și pot fi lesne extrase.

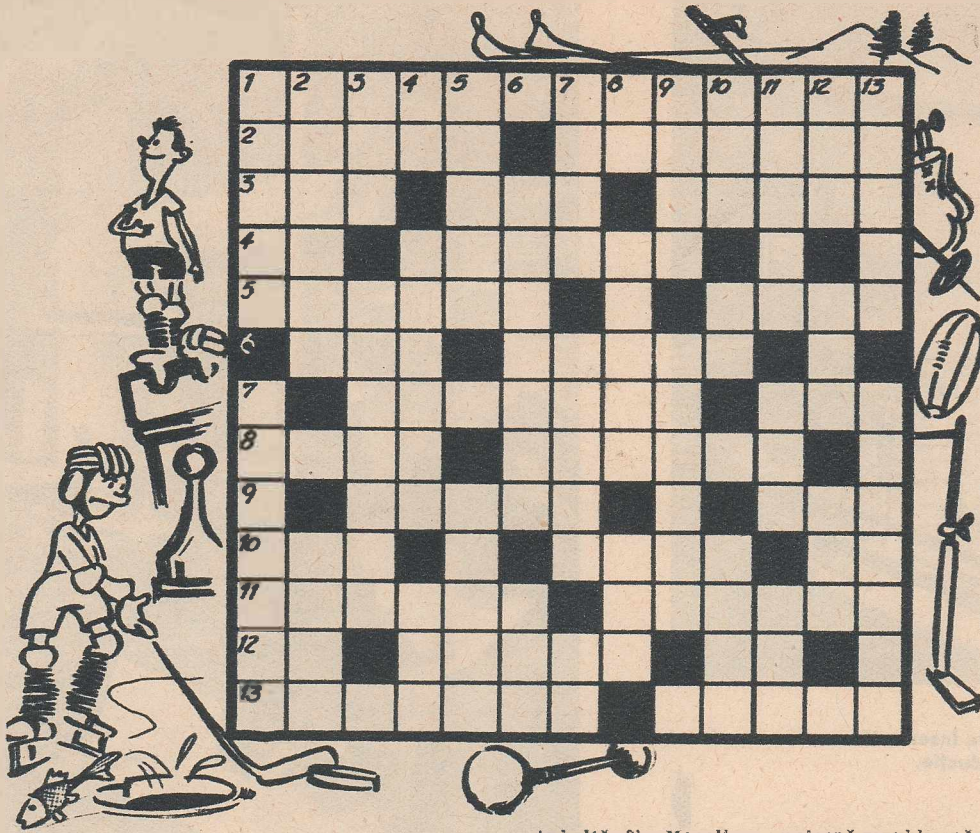
Desigur, masajul nu poate să facă minuni. El nu poate face să dispară ridurile o dată apărute; în schimb însă le poate atenua, le poate ține în loc. Cu alte cuvinte, marele serviciu pe care ni-l poate face masajul este acela de a preveni și apăra fața vreme cît mai îndelungată de îmbătrînire și ridare. În afară de piele, acțiunea masajului se răsfîrte și asupra mușchilor, care-și vor păstra tonicitatea vreme îndelungată, asigurînd feței un contur ferm. Este cu totul greșit să se creadă că masajul trebuie practicat numai atunci cînd au apărut ridurile. El trebuie folosit din vreme, preventiv, atîturi de toate celelalte îngrijiri acordate feței.

Un masaj eficient nu poate fi însă administrat decît de o cosmeticiană care are cunoștințe de anatomie, de fiziologie și igienă, o mîină ușoară, abilități și experimentată. Există însă cîteva figuri elementare de masaj pe care le poate face oricine și pe care este bine să le cunoască orice femeie dornică de a-și îngriji tenul în mod corect. Aceste mișcări constituie indicații asupra felului în care trebuie procedat pentru a întinde crema pe obraz, fără a trage și a brusca pielea.

În articolul viitor veți găsi explicațiile referitoare la felul în care se execută figurile elementare de masaj.

Cititoarele noastre care ne-au scris cerîndu-ne sfaturi cosmetice (M. M. — Alba Iulia, Valerica — București și Liliana B. — București) sînt rugate a ne comunica adresele exacte, pentru a le trimite în scris răspunsurile solicitate.

Cuvinte încrucișate

Campioni

ORIZONTAL: 1) Campion sovietic neîntrecut la săritura în înălțime, care l-a depășit pe recordmanul mondial John Thomas (2 cuv.). 2) ... Nagy-Hector, componentă a echipei române de handbal feminin, campioană mondială — Manifestații de stimă față de cei care obțin victorii. 3) Echipă de fotbal de mai multe ori campioană a țării noastre — Mihail... campion mondial la șah — Lemn pentru mobile de preț. 4) Are forma mingii de rugbi — Încăpere în care se echipează sportivii. 5) Linie extremă pe care nu trebuie s-o depășească sportivitatea — Nume feminin. 6) Disciplină sportivă în care țara noastră a câștigat unul dintre primele titluri olimpice — Impetuos. 7) Sport la care echipa noastră masculină a cucerit recent campionatul mondial și în care contăm ca cei mai buni din lume — Cui turcit. 8) Emoție pe care o au unii sportivi la începutul jocului — Uragan. 9) Campioana cățărătoarelor... la plante — Teavă care poate fi și... digestivă. 10) De dată recentă (pl.) — A fost de 9 ori pînă acum campion mondial la tenis de masă — A oferit. 11) A semna — Cline de vîntoare neîntrecut în scormonirea vizuinilor. 12) Tine! — Cînd se lasă umbrele nopții — Repetată! 13) Conducătorul competițiilor sportive — Săgetător.

VERTICAL: 1) Maria..., campioana noastră la floretă — Valentina..., campioană mondială la patinaj-viteză. 2) Încovoiat — Pălămidă

Introducere în filatelia (II)

**Despre începuturile
poștei noastre**

Din relatările vechilor cărturari aflăm că „amarnic de greu circula la început veștile și cu grea anevoință se făceau transporturile de-a lungul și de-a latul Țării Moldovei”. Același lucru se spune și despre Principatul Munteniei, deși pe aici se încruceșau multe drumuri care făceau legătura Occidentului cu Orientul. Transportul corespondenței — ea și al persoanelor — era concesionat particularilor sau străinilor, iar călătoria era uneori foarte primejdioasă atît din cauza proastei stări a drumurilor, cît și a tâlhărilor de codru, înclt cel care se hotăra să plece undeva își scria uneori mai întil testamentul.

O primă îmbunătățire a serviciului postal în țara noastră a fost adusă în timpul administrației rusești dintre anii 1829 și 1834, de către generalul Kiselev. Printre altele, acesta a impus concesionarilor anumite condiții atît în ce privește executarea regulată a curselor, cît și

în legătură cu situația oamenilor și a cailor din serviciul postal.

Pe linia imprimată de generalul Kiselev, funcționarea poștelor a continuat a se îmbunătăți atît în Moldova cît și în Muntenia pînă în anii 1852-1853, cînd manipularea corespondenței a fost trecută în mîinile funcționarilor de stat, deși transportul rămînea încă pe seama concesionarilor.

Tot în anul 1852 au apărut la noi și primele diligențe, care au circulat în Moldova pe distanțele Iași-Mihaileni și Iași-Galați, iar în Muntenia între București și Giurgiu. Volumul schimburilor comerciale și al corespondenței devenind din ce în ce mai mare în anii următori, s-a simțit nevoia organizării unor „Birouri speciale de Poștă” în principalele orașe ale ambelor principate, iar în Moldova au apărut, la 15 iulie 1853, primele mărci și primele tarife oficiale pentru francarea scrisorilor — eveniment universal la noi în cadrul „Centenarului” de acum trei ani. Unirea poștelor din ambele principate a fost realizată printr-un protocol semnat la Focșani la 30 decembrie 1861 și intrat în vigoare la 23 iulie 1862. O dată cu decretul de unificare

s-a apărut și tariful de francare pentru întreg întinsul țării.

Cît despre primele noastre mărci poștale — așa-numitele „Cap de bour”, cu valori de 27, 54, 81 și 108 parale — acestea au fost imprimate cu ajutorul unei stampile de mîină, pe hîrtie vîrgată de culoare roz (27 și 108 parale) și verzuie (54 parale) și pe hîrtie simplă albăstruie (81 parale). Ele au inscripția imprimată cu litere chirilice și poartă ca desen, deasupra unui corn poștal, stema Moldovei — capul de bour — care se leagă direct de legenda întemeierii țării de către Dragoș, voievodul venit de peste munți în urmărirea „boului sălbatic” pe care l-a ucis în „locul unde se cheamă azi Boureni”.

Aceste mărci au fost puse în circulație printr-o publicație dată de „Direcția Poștelor și Dilijanșelor Moldaviei” la 1 iulie 1858 și care suna astfel: „Pentru scrisorile cu plată s-au introdus marce, care se vor putea cumpăra pe la magaziniurile din piață și de la cespeditiile poștelor; asemenea marce sînt fixate de toată valoarea adică 27, 54, 81 și 108 parale în cursul Visteriei”. Emisiunea aceasta a devenit o raritate pentru colecționarii de mărci, datorită faptului că n-a circulat decît foarte puțin.

JIANUANA — com. Birol, Suceava. Ați omis să ne spuneți dacă mobila pătată are placaj din furnir lustruit sau numai lait. După petele făcute de ploale, deducem că e vorba de o mobilă bătuțită, căci numai asupra acestora apa are o acțiune atît de puternică. Fiind vorba de lemn de nuc, încercați să îndepărtați petele frecînd cu o cârpă înmuiată în lapte proaspăt și apoi lustruiți cu o bucată de piele moale. Dacă operațiunea nu reușește, singura soluție e să chemați un specialist care să v-o bătuțască din nou.

BUCUREM. — **Oltenița**. Polul umidității se află în regiunea Cerunoi din India, unde cad anual 12.665 mm cubi de apă pe metrul pătrat, iar polul secetei e situat la Wadi-Hafa, în Sudan, unde nu plouă decît o dată la trei ani. Cea mai sărată apă se află într-un lac din regiunea Cikolovsk (U. R. S. S.). Atît de sărată este această apă, înclt nu permite afundarea nici pe jumătate a corpului omenesc, acesta fiind împins la suprafață ca de un resort nevăzut.

MARGINE MIHAI I.M.S. — **Cimpulung Muscel**. Dragonul era un animal fantastic, produs de imaginația poezilor Orientului antic care-l reprezentau în desenele și sculpturile lor cu gheare de leu, cu aripi de vultur și cu coadă de șarpe. În evul mediu a fost adoptat de soldații de cavalerie, ca simbol al obstacolelor pe care le aveau de învins în luptă, apoi de un număr mare de familii domnitoare din Asia și din Europa, ca blazon al puterii și intangibilității lor. Ca ordin, a fost instaurat în anul 1881 de împăratul Chinei și în 1886 de împăratul Anamului, de la care, zece ani mai trziu, l-au luat și francezii. Descoperirea arheologică pe care ați văzut-o n-are nici o legătură cu decorarea lui Vlad Dracul, deși datează din același secol. Porecla de „Dracul” se spune că i se trage de pe urma acelei decorații, deoarece în interpretarea ortodoxă dragon însemnă drac.

MARIANA — **Lugoj**. Castelul Bran a fost ridicat pentru prima oară cu șase secole în urmă, ca o întăritură a cetății Brașov împotriva năvălirilor otomane și totodată ca punct de vămuire a mărfurilor care se scurgeau pe aici din Orient către Occident și invers. Am spus „pentru prima oară”, pentru că, de-a lungul secolelor, castelul a fost reconstruit de mai multe ori, în urma unor repetate incendii și cutremure care l-au distrus. Astăzi castelul adăpostește un complex de muzeu. Vizitîndu-l, veți putea vedea stampe și ilustrații care înfățișează construcția castelului la diferite epoci; obiecte de artă medievală; mărturii ale activității meșteșugărești și comerciale din vechiul Brașov; expozitate de interes etnografic; produse ale artei populare din regiune precum și numeroase piese istorice de autentică valoare.

AȘCHIUȚĂ și Daniela

Deși n-au decît trei ani de activitate, cei doi eroi ai copertei noastre și-au și făcut cîteva sute de mii de prieteni: copiii din „raza de activitate“ a stației de televiziune București și a stațiunilor-releu. Din păcate însă, undele de televiziune nu ajung încă peste tot. Așa că, răspunzînd dorinței celor ce nu-i cunosc de la „micul ecran“, i-am adus pe Așchiuță și Daniela pe coperta noastră (într-o imagine care, față de emisiunile televiziunii, prezintă două avantaje: 1. nu „zboară“ așa de repede din fața ochilor; 2. ni-i prezintă în culori pe cei doi prieteni ai copiilor).

Cîteva date din biografia lui Așchiuță

ANUL NAȘTERII: 1958.
LOCUL NAȘTERII: Studioul de televiziune București.
ÎMPREJURĂRI ÎN CARE S-A NĂSCUT: Cu prilejul unei emisiuni menite a arăta micilor spectatori cum se naște o păpușă.

NUMELE MAMEI: Artista Ella Conovici, care l-a creat din lemn, papier-maché și pînză.

NAȘĂ: Margareta Niculescu, directoarea Teatrului de păpuși „Tăndărică“, realizatoarea emisiunii respective și creatoarea aceluiași tip de mucalît popular,

botezat cu numele sub care s-a consacrat: Așchiuță.

PĂRINTE ADOPTIV: Artistul mînuitor Justin Grad de la teatrul „Tăndărică“, devenit mînuitorul lui permanent la televiziune.

PRIETENI: Daniela, care a debutat la televiziune în 1957, ca artistă amatoare, și de care Așchiuță nu s-a mai despărțit din 1958, precum și sutele de mii de copii ce l-au cunoscut pe „micul ecran“.

INCLINAȚII NATURALE: Aplicație spre pedagogie. Spirit neastîmpărat, în permanentă căutare, vrea — și reușește — să știe tot și să împărtășească tuturor tot ce știe. În același timp e un ghiduş: prima farsă a jucat-o chiar familiei lui adoptive de la televiziune, devenind, în loc de un mucalît popular, un nedespărțit prieten al copiilor.

CARIERA: S-a consacrat definitiv, încă din 1958, în cadrul „Poștei“. De atunci, pe adresa lui (dar și a Danielei) au sosit mii de scrisori. Îi scriu copiii, arătîndu-le ce le-a plăcut și ce nu la televiziune și ce ar dori să mai vadă în emisiunile următoare; cum le merge cu școala și cu activitatea pionierească; ce citește, cum învață, cum se joacă, ce preocupări mai au... Adeesea, micii corespondenți își însoțesc scrisorile de daruri: fotografii, desene, jucării, mărțișoare, obiecte luate de minuțele lor îndemnatice: luerări la traforaj, cusături, decupări, semne de carte etc.

În afara emisiunilor obișnuite, a mai realizat încă ceva: călătorii în țară și peste hotare cu Daniela și cu profe-

sorul Paganel. Pîna acum a făcut o plimbare prin București pentru a prezenta copiilor noile construcții ale Capitalei, dar și două călătorii peste hotare.

Deci, o carieră încununată de succes. **PROIECTE DE VIITOR:** Să continue și să lărgească activitatea de pîna acum, inclusiv călătoriile prin regiunile și orasele țării — pentru a arăta copiilor frumusețile patriei — și cele în jurul lumii, cu Daniela și Paganel. Proxima călătorie peste hotare: în țara piramidelor — Egipt; altele vor urma.

★
Biografia lui Așchiuță rămîne deschisă. Îi urăm s-o completeze cu cît mai multe isprăvi de seamă!

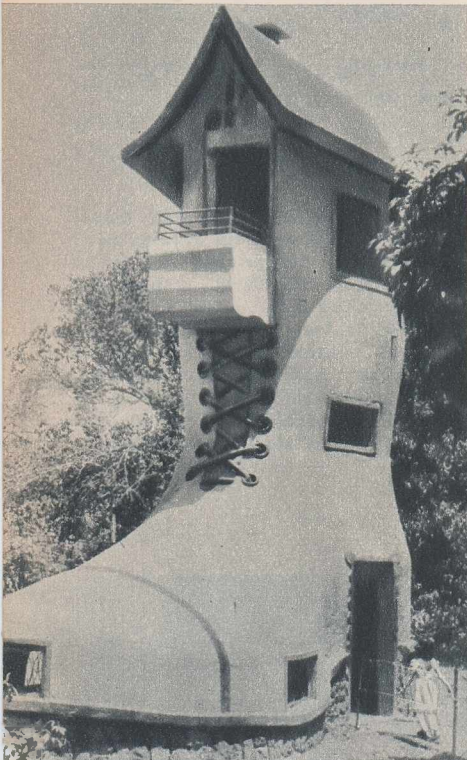
V. SAVIN

Fotografii de A. MIHALIPOPOL

O imagine pe care nici măcar spectatorii obișnuși ai televiziunii n-au avut prilejul s-o vadă (și nu numai pentru că nu dispăre ori pentru că e în culori). Cei doi sînt de fapt... trei: Daniela, crainica emisiunilor pentru copii și tineret, Așchiuță, neastîmpăratul prieten al celor mici, și cel ce-i dă viață lui Așchiuță, artistul-mînuitor Justin Grad, de la Teatrul de păpuși „Tăndărică“.

O DESCOPERIRE INTERESANTĂ. La muzeul Ermitaj din Leningrad, printre piesele neidentificate se afla pînă nu demult și o sculptură reprezentînd chipul unui bărbat necunoscut. Recent, cercetătorul științific F. Mațulevici a stabilit că e vorba de o lucrare a marelui sculptor italian Lorenzo Bernini (1598-1680) și că este chiar autoportretul sculptorului, realizat de acesta în 1670.

O VECHIE LEGENDĂ indiană povestește despre soarta nefericită a unei văduve sărace, căreia nu i-a rămas după moartea soțului ei decît o gheată. Legenda spune mai departe că zeița indiană Lakshmi i-a transformat gheata în locuință. Pentru a se ilustra această poveste, la Bombay s-a clădit o casă în formă de gheată, pe care copiii indieni o vizitează adesea.

ARHEOLOGII CEHOSLOVACI întreprind în prezent cercetări asidue în R.A.U., pentru descoperirea unor noi vestigii ale milenarei civilizații egiptene. În fotografie, prof. dr. Zbynek Zaba, directorul Institutului de arheologie de pe lângă Universitatea Carolină din Praga, descifrînd inscripțiile de pe un bloc de piatră dezgropat în deșertul Nubiei.

POVESTE ADEVĂRATĂ

(Continuare din pag. 19)

— Pînă o îmbătrîni Djamila, în Franța se vor schimba multe. Lucrul cel mai important este că a rămas în viață.

★

Ascultînd rechizitoriul aspru și sincer al micuței Natașa la adresa autorităților franceze care poartă războiul sîngeros din Algeria, atenția mi-a fost abătută pentru o clipă de la firul povestirii. Mă gîndeam cum ar fi reacționat cei vizați, dacă ar fi ascultat nevăzuți cuvintele Natașei și ale milioaneilor și milioaneilor de copii și oameni maturi care gîndesc ca ea...

Observînd că nu mai sînt atent, Natașa încetă să mai vorbească. Mă privea surprinsă, neînțelegînd ce anume se petrecea cu mine. Am reluat atunci discuția.

— Natașa, spunei că ai să-mi povestești despre sora ta, Nina. Are și ea vreo legătură cu cele întîmplate?

Ascunzîndu-și supărarea evidentă, Natașa mi-a răspuns pe un ton de copil îmbufnat:

— Nina m-a educat pe mine.

— Dar unde-i acum Nina?

— Învață la Universitatea din Irkutsk. Se întîmpla uneori să vreau să mă plimb — a reluat firul povestirii Natașa — sau să mă joc cu fetițele din curte, iar Nina să nu mă lase. Îmi dădea sarcini de îndeplinit în casă, pe care eu trebuia să le execut. Mă lăsa să plec la joacă numai după ce-mi îndeplineam sarcinile. Seara, cînd rămîneam împreună în camera noastră, mă lua în patul ei și-mi spunea:

— Ascultă, am să te învăț să-l înțelegi pe Lermontov.

— Dar din Pușkin vrei să-mi citești?

— Pe Pușkin ai să-l înțelegi singură...

Nina m-a învățat că ori de cite ori am vreun necaz e mai bine să acționez decît să plîng. Cînd Nina a citit la Irkutsk „Literaturnaia“, mi-a scris imediat că am procedat bine.

Convorbirea noastră a fost întreruptă de un student care, bîgînd capul pe ușă, m-a anunțat că sînt căutat. Alexandra Vasilievna terminase ședința și venise s-o ia pe Natașa.

— Cred că v-a împuiat destul capul odrasla mea. Vă rog să mă credeți — spuse ea, scuzîndu-se parcă — n-am vrut s-o las, dar a insistat cu atîta forță de convingere! Voia să-l vadă pe „studentul român“ și basta. Natașa este o fetiță puțin cam încăpățînată, dar inimioara ei este tare, tare bună. Învață bine și se ocupă de muzică. Îi place să citească și să călătorească. Voia s-o viziteze neapărat pe Djamila. De cînd vă cunoaște, dorește să vadă și România.

Se înnoptase cînd ne-am despărțit la stația de autobuz. Pe drum am mai aflat de la Alexandra Vasilievna că Natașa primise peste 100 de scrisori din toate colțurile țării. Oamenii au ținut să-și manifeste admirația față de fapta demnă de un adevărat pionier, pe care a săvîrșit-o Natașa. Textele scrisorilor mi-au parvenit mai tirziu. Reproduc mai jos doar două fragmente:

„Din partea matrozilor de pe vasul nostru, un salut și o caldă mulțumire mîndrească, scumpă surioară, pentru contribuția adusă unei cauze sfințe. Fotografia și scrisoarea ta le-am tăiat din ziar, trimițindu-le surorii mele Seta, și ea elevă în clasa a treia. Fie ca această fotografie și cuvintele tale să-i slujească drept exemplu“.

Din partea echipajului: Vertii Viktor Baku. U.M. 39114 „B“.

„Am citit scrisoarea ta și te susțin cu căldură. Ai procedat bine. Nici eu nu mă pot împăca cu ideea că această tînră algeriană cu ochi atît de luminoși trebuie să moară. Orice s-ar întîmpla, noi trebuie să ajutăm poporul algerian să-și dobîndească libertatea“.

Olga Lesina, din orașul Voljsk

Nu știu dacă voi mai avea prilejul să le revăd pe Natașa, pe Alexandra Vasilievna, să-i cunosc pe Nina și pe tatăl ei. Dar amintirea acestei întîlniri va rămîne neștearsă.

Cînd rîndurile de față vor vedea lumina tiparului, în pădurea din apropierea orașelului vostru se vor ridica spre soare fețele gingașe ale ghiocelor Baikalului. Pe foile unor calendare sînt de obicei înscrise, o dată cu ziua, fapte și oameni de seamă. Nu am la îndemînă un asemenea calendar. Am notat pe calendarul meu cu foi simple, un nume: NATAȘA și fapta ei de o adîncă semnificație.

Peste două zile artiștii cubanezi își încep seria de spectacole pe care le vor da în Sala Palatului R.P.R. și în cea a Teatrului de Operă și Balet. În fotografiile noastre, vă prezentăm trei dintre soliștii ansamblului: Josefina Mendez (foto 1), renumita prim-balerină Alicia Alonso (foto 2) și prim-balerinul Rodolfo Rodriguez (foto 3).

Baletul din Cuba

După un turneu încununat de succes în U.R.S.S., R.D. Germană, R.P. Polonă și R.S. Cehoslovacă, baletul cuban poposește și în țara noastră.

Scoala de balet din Cuba a fost înființată în anul 1931 sub auspiciile „Societății cubane pentru cultură muzicală”. Prima promoție a acestei școli a dat balerini de renume: Alicia Alonso (prim-balerină care a dansat de nenumărate ori în străinătate, a dat nenumărate recitaluri în Uniunea Sovietică și a fost de multe ori parteneră de dans, în recitaluri internaționale, a unor mari balerini sovietici), Fernando Alonso (directorul general al ansamblului) și talentatul prim-balerin Alberto Alonso. Încetul cu încetul, baletul s-a format, și-a ridicat măiestria artistică, creând o nouă școală de balet în frunte cu artiști care și-au câștigat de mult stima și aprecierea pe țărîm internațional: Mirta Pla, Jaquin Banegas, Loipa Araujo, Josefina Mendez și alții, pe care-i vom putea aplauda și noi.

Baletul cuban are douăzeci de ani de activitate; în acest răstimp el și-a manifestat maturitatea artistică, dovedindu-se a fi una dintre cele mai bune formații coregrafice de peste ocean.

Din repertoriul său pe teme naționale baletul a înregistrat frumoase succese cu „Deșteptarea”, „Cuba 1830”, „Simfonia Americii Latine” și altele, glorificînd evenimentele eroice din istoria Cubei și a țărilor Americii Latine. De asemenea repertoriul acestui ansamblu mai cuprinde „Giselle”, „Concertul numărul 5 în fa major” de Vivaldi-Bach, „Concert în alb și negru”, „Capriciul spaniol”, iar în ultimii ani — „Petrușka”, „Silfidele”, „Copellia”, „Romeo și Julieta”, „Lacul Lebedelor” etc.

Reorganizat în anii din urmă pe baza unei hotărîri a guvernului revoluționar cuban, valorosul ansamblu și-a creat un stil original; dezvoltîndu-și vechile tradiții, inspirîndu-se din surse folclorice și împletindu-le în mod armonios cu stilul baletului clasic, el pășește astfel pe calea unor noi cuceriri artistice.

REDAȚIA,
București, Piața Școlii. Căsuța Poștală 350
of. 35. Tel. 17.60.10, int. 1744.

Prezentarea grafică: V. MUȘATESCU

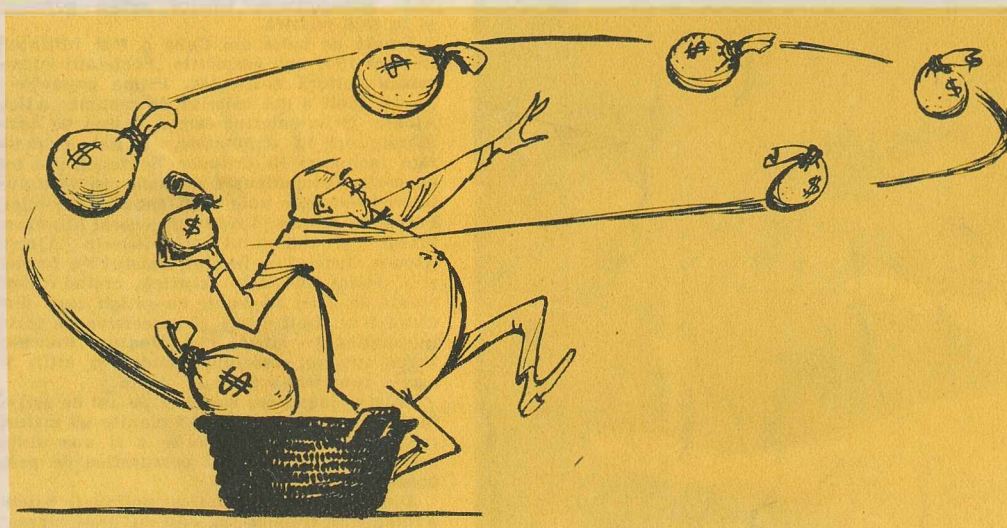
Tipărită la Combinatul Poligrafic Casa Școlii
„I. V. Stalin”.

PREȚUL REVISTEI 2 LEI

Imperialistul: – Să dezarmez?! Să pierd reazimul bătrâneților mele?!...

Franco, un pietroi pe inima Spaniei.

Schema proiectului S.U.A. pentru sporirea „ajutorului” american.

TRATATIVELE ANGLO-VEST-GERMANE

Ministrul de Război vest-german Strauss: – Vi le-am putea înapoia pe calea aerului!...

DESENE
DE
EUGEN TARU